

ชื่องานวิจัย เรื่อง “อุบัตินิยมที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา”

คณะผู้วิจัย ศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์พรหมวงศ์ ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไทรงาม รองศาสตราจารย์ ศ.ดร. นิคม ทาแดง และรองศาสตราจารย์ ดร. สมาน งามสนธิ รองศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ศรีนอก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิเวศม์ วงศ์สุวรรณ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ๖ ประการ คือ (๑) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย เนปาล และปากีสถาน (๒) เพื่อพิสูจน์ว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและนำไปสู่การ พิสูจน์ว่า พระพุทธอุบัตินิยมอยู่ในประเทศสยาม (๓) เพื่อศึกษาร่องรอยการประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนา การเผยแผ่ศาสนาและปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและหาข้อสรุป เกี่ยวกับสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาและปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎก (๔) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสถาปนามาศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนานสยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก (๕) เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในสมัยพระพุทธกาล และ (๖) เพื่อระบุสถานภาพของพระโพธิสัตว์ สิทธัตถะหลังการตรัสรู้

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยคุณภาพ โดยใช้รูปแบบการวิจัยเอกสารจากพระไตรปิฎก เอกสารโบราณทางพระพุทธศาสนา กระเบื้องจารึก ศิลากาจิ การสัมภาษณ์ และทัศนศึกษา

ผลการวิจัย

(๑) ด้านการพิสูจน์ดินแดนที่เป็นชมพูทวีป พบว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่ครอบคลุมประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

(๒) ด้านร่องรอยการประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนา การเผยแผ่ศาสนาและปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พบว่าสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติ คือพระธาตุศรีสมรค์ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย สถานที่ตรัสรู้ คือ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ สถานที่แสดงพระ ปฐมเทศนา คือ พระพุทธบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี และสถานที่ปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระแท่นดงรัง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี และเมืองต่างๆ ได้แก่ เมืองราชคฤห์ คือ จังหวัดเชียงใหม่ เมืองสาวัตถี คือ ตำบลสาวัตถี จังหวัดขอนแก่น เมืองโกสัมพีนครคืออำเภอโกสัมพีนคร จังหวัดมหาสารคาม เมืองสาเกต คือ จังหวัดร้อยเอ็ด และเมืองพาราณสี คือบริเวณเขาใหญ่ที่ครอบคลุมดินแดนบริเวณเขาใหญ่ คือศรีเทพ อำเภอปากช่อง อำเภอเนินสูง อำเภอแก่งคอย และอำเภอวังน้ำเขียว โดยมีชายแดนติดต่อทางตะวันออกกับโคราช (โคราชปุระ) ทางตะวันตกจรดสระบุรี ทางเหนือจรดวัชรปุระ และทางใต้จรดปราจีนปุระ

(๓) ด้านสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย เนปาล และปากีสถาน พบว่า เกิดจากนักโบราณคดีชาวอังกฤษ ชื่อ เซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันนิงแฮม ซึ่งเขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ทำให้ พระพุทธเจ้ากลายเป็นชาวอินเดียประมาณ พ.ศ. ๒๓๘๗ และ

(๔) ด้านการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสถาปนามาศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน พระพุทธสถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก พบว่า ข้อมูลด้านต่างๆ ในประเทศอินเดียไม่ตรงกับข้อมูลในพระไตรปิฎก แต่ตรงกับข้อมูลในประเทศสยามในทุกประเด็น

(๕) ด้านภาษาที่ใช้ในสมัยพุทธกาล พบว่า เป็นภาษาบาลี และภาษาท้องถิ่น คือ ภาษาไทยและลาว ที่ใช้ควบคู่กัน ไม่พบว่า มีการใช้ภาษาสันสกฤต ก่อนสมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งทางการยอมรับว่า พระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย จึงเปลี่ยนการเขียนคำไทยจากการเขียนแบบบาลี เป็นแบบสันสกฤต

(๖) หลังการตรัสรู้ในคืนวันเพ็ญ เดือนหก ณ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ พระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะในเพศบรรพชิต ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงบรรลุ

¹ ศาสตราจารย์ระดับ ๑๑ ประธาน โครงการฟื้นฟูพระพุทธอุบัตินิยมในสยาม อดิครองอธิการบดีมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา และอดีตผู้อำนวยการสำนักฝึกอบรมเผยแผ่และประชาสัมพันธ์สถาบันพระปกเกล้า

สถานะเป็นพระผู้มีพระภาค คือ พระภควันตะ ผู้ทรงมีพุทธลักษณะ ๓๒ ประการ และสถิตอยู่ทุกที่ทุกเวลา และประทับในดวงวิญญูณของพุทธศาสนิกชนที่ยึดพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่ง)
คำหลัก พระพุทธอุบัติภูมิ สังเวชนียสถาน ภาษานในสมัยพระพุทธกาล บริบทสยาม

Research Title: AUTHENTIC BIRTHPLACE OF BUDDHISM

Researchers: Dr. Chaiyong Brahmawong, Professor of Education; Professor Dr.Boonton Dockthaisong; Dr. Nikom Tadaeng, Associate Professor; Dr. Smarn Ngarmsanit, Associate Professor; Dr. Somchai Srinok, Associate Professor and Dr. Niwet Wongsuwan. Years of Study: 1998-2024

ABSTRACT

The objectives of this study were six-fold: (1) To locate the authentic land of Chompoowip and to prove that Chompoowip is the land comprising Siam, Laos, Cambodia, and Burma, not India; (2) To trace and identify the authentic four Memorial places of birth, enlightenment, first preaching, and passing away of God Buddha; (3) To analyze the cause of of doubts and confusion as on the birthplace of God Buddha; (4) to compare information on geography, culture, traditions, and ways of life, archeology, architecture, languages, legends, and recorded inscriptions in stones and olas leaves found in India and the information in the Buddhist Tipitaka; (5) to identify the languages used in God Buddha's time; and to clarify the status of Lord Buddha after the Enlightenment.

This qualitative research was conducted during 1998-2024, employing documentary research from the Tipitaka, Buddhist ancient texts inscribed on olas leaves, stone inscriptions, interviews, and field visits.

Major Findings:

1) On the authentic land of Chompoowip, it was found that Chompoowip comprised Siam (present Thailand), Laos, Cambodia, Burma (Myanmar), and Malla or Maun; not India as claimed by most people.

2) On tracing and identifying the four authentic Memorail places of birth, enlightenment, first preaching, and passing away (Nippana) of God Buddha, it was found that the four places are (1) Birthplace at Pra That Sri Somrak in Dan Sai District of Loey Province in Northeastern Thailand; (2) Enlightenment Site at Pra Thaen Sila Art in Uttaradit Province in Lower Northern Thailand; (3) The First Buddhist Preaching to the Five disciples or Panjawaakee at Pra Putthaabaht Noi near Srithep at the bank of Pasak River in KaengKoi District, Saraburi Province, near the ancient town of Sri Thep; and (4) The Nippana or Passing Away at Pra Thaen Dong Rang in Ta Maka District, Kanjanaburi Province (the vicinity of Kusinarai City in the time of God Buddha. Other Buddhist-related cities and towns the ancient Kosumpee City was the present Kosumpisai District in Maha Sarakam Province; the ancient Saket City was Roi-Et Province; the present Paranasri was the present Ko Yai areas comprising Pak District of Saraburi Province, Soong Nern District of Korat, and Wang Nam Keow District bordering Korat (the ancient Korachatapura or present Nakorn Rajasrima Province) to the East, Sarapura (present Saraburi Province), and Watchrapura (preset Wichien Buri and Petchboon Province) to the North, and Prajinapura (present Prajinburi Province) to the South.

3) On analyzing the causes of doubts and confusion as to why the God Buddha's birthplace was changed from Siam to Hindustani (India, Nepal, and Pakistan, it was found that the cause of this misconception was Sir Alexander Cunningham who reconstructed the History of Buddhism making the Siamese born God Buddha to become an Indian around B.E 2397.

4) On the information on geography, culture, traditions, ways of life, archeology, architecture, languages, legends, recorded inscriptions in stones and olas leaves found in India and in the Buddhist Tipitaka, it was found that there was much conflicting information to that in India but the information is corresponding to that in Siam in all aspects.

5) On the languages used in God Buddha's time, it was found that Pali and the native dialects were used side by side. No Sanskrit was found until after the reign of King Rama V after the God Buddha was officially accepted to be born in India. Thai words were changed from Pali-based to Sanskrit-based spellings.

6) On the status of Lord Buddha after the enlightenment, it was found that Lord Buddha's status ascended from the Bhodisastva, King Sitatha to God Buddha who became *Pra Pakawanta* or a Holy Ubiquitous God with the 32 Buddhist attributes that existed everywhere at any time and dwells in the souls of all Buddhists who have sought the Three Gem Buddha, Dhamma, and Sanka as their *Sarana* (refuge).

Keywords: Birth Place of Buddha, Memorial Buddhist Sites, Languages in Buddha's Time, Siam Context

อารัมภบท

การศึกษาประวัติพระพุทธศาสนาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์จะทำความจริงให้ปรากฏว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงอุบัติขึ้น ณ ที่ใด มิได้มุ่งคัดค้านหรือเปลี่ยนแปลงพระพุทธประวัติหรือพระธรรมคำสั่งสอนที่ปรากฏใน พระไตรปิฎก

คณะผู้วิจัย เป็นชาวพุทธที่ปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องมาช้านาน และที่เชื่อว่า พระไตรปิฎกเป็นพระพุทธรวณะที่แท้จริง แม้จะมีอรธกถาจากพระเถระองค์ใด ก็ล้วน มุ่งขยายความคำสอนของพระพุทธเจ้า จะเขียนจากความเข้าใจตนเองแล้วนำมาหรืออธิบายมาเขียนหรือแต่งเติมขึ้นใหม่ตามที่ Dr. Rhys Davis ชาว อังกฤษอ้างไว้ แล้วมีนักวิชาการชาวสยามนำมาขยายความ แต่อย่างไรไม่ เพราะบรรดาพระเถระล้วนเกรงกลัวบาปที่จะเกิดจากการเติมแต่งพระวณะที่ไม่ออกจากพระโอษฐ์จริง

คณะผู้วิจัยยึดมั่นในสัมมาทิฐิ ๑๐ ประการอย่างเคร่งครัด ว่า ทานมีผล เครื่องสังเวท หรืออัญญาแล้วมีผล วิบากรมดี กรรมชั่วมี ชาติหน้ามี ชาติที่แล้ว มีคือนรกและสวรรค์มีจริง มิใช่เพียงแต่ “สวรรค์ในอก นรกในใจ” ดังที่สอนกันในบางสำนัก มารคามิพระคุณ บิดามิพระคุณ โอปปาดิกะ คือ ผิมี ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ ทำให้แจ้งด้วยปัญญาอันยังมี คั้งนั้น จึง ไม่มีการ คู่พระ ธรรมวินัย” หรือ “สยามนิยม” ทั้งสิ้น เพียงประสงค์จะพิสูจน์ว่า เมืองทั้งหลายที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น พาราณสี สาวตถิ ราชคฤห์ กบิลพัสดุ์ ไม่ได้อยู่ในอินเดียหรือเนปาลแต่อยู่ในชมพูทวีป ซึ่งเป็นที่ตั้งของสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ ในปัจจุบันที่เรียกรวมว่า สุวรรณภูมิ

ขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านที่ร่วมให้ข้อมูล ขออนุโมทนาบุญ กับมหาบุคคลที่ได้ร่วมนำพระพุทธองค์กลับคืนสู่พระพุทธอุบัติภูมิคือ ประเทศสยาม.

๑. ข้อมูลพื้นฐานและความสำคัญของปัญหา

๑.๑ ข้อมูลพื้นฐาน

ข้อมูลพื้นฐานที่นำมาพิจารณาเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา หรือประวัติพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ พุทธประวัติ

๑.๒ ความสำคัญของปัญหา-ต้นเหตุแห่งความสงสัย

๑.๒.๑ ความสำคัญของปัญหา

การระบุถิ่นกำเนิดที่ถูกต้อง มีความสำคัญ หากมีการบิดเบือน ชาวโลกก็จะเข้าใจผิด เดินทางไปสักการะสังเวชนียสถานผิดประเทศ ผิดสถานที่ ก็จะ ไม่ได้รับผลบุญที่พระพุทธองค์ คริสต์ว่า ผู้มีโอกาสสักการะสังเวชนียสถาน ๔ แห่ง จะไม่ตกบาปภูมิ คือ ไม่ตกนรก ไม่เกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย และสัตว์เดรัจฉาน การเปิดเผยพุทธอุบัติภูมิที่แท้จริง ย่อมช่วยให้ประชาชน ไปสักการะสังเวชนียสถานในประเทศที่เกิดของพระพุทธศาสนาจริง

คณะผู้วิจัยจึงประสงค์จะค้นหาความจริง เพราะเกิดความสงสัยว่า ใครเป็นผู้ทำให้ทั้ง โลกสับสน และบิดเบือนข้อเท็จจริงระดับ โลกนี้ขึ้น จึงพยายาม วิเคราะห์เหตุแห่งความสงสัย เพื่อนำไปตั้งคำถามวิจัย

ก่อนพ.ศ. ๒๓๘๗ ชาวตะวันตกในยุโรปและอเมริกา ที่มีความรู้เรื่องราวของพุทธศาสนาคงมีไม่มากนัก จนกระทั่ง Sir Alexander Cunningham (๑๘๑๔-๑๘๘๓) ซึ่งได้รับการยกย่องว่า เป็นบิดาแห่งโบราณคดีอินเดีย มา ประจำการในกองทัพอังกฤษที่เบงกอล ได้เขียนประวัติพระพุทธศาสนา โดยเสนอว่า พระพุทธโคดม และพระพุทธศาสนาอุบัติขึ้นในประเทศอินเดีย (อินเดียและ เนปาลในปัจจุบัน) จนเกิดความสับสนขึ้น โดยเฉพาะชาวสยามรุ่นก่อน ส่วนรุ่นใหม่ที่ถูกรอด้วยความคิดว่า พระพุทธเจ้า เป็นชาวอินเดียจนฝังแน่นไปแล้วอาจจะไม่รู้สึกลับสนอะไร ตรงกันข้าม ใครที่พยายามฟื้นความจริง ให้ปรากฏก็อาจถูกหาว่า เพี้ยน เพื่อเจ้อเหลวไหล

๑.๒.๒ ต้นเหตุแห่งความสงสัยและความสับสน เกิดจากฝรั่งชาวอังกฤษ ที่เขียนประวัติ พระพุทธศาสนาใหม่คือ Sir Alexander Cunningham

นับตั้งแต่ที่ Cunningham เขียนประวัติพระพุทธศาสนาขึ้นใหม่และเผยแพร่ไปทั่วโลกในช่วง พ.ศ. ๒๓๘๗-๒๔๑๕ ก่อนหน้าที่เขาจะเสียชีวิต ๑๗ ปี พระพุทธองค์ก็กลายเป็นชาวอินเดียและชมพูทวีปก็ กลายเป็นอินเดียไป ทั้งๆ ที่มีความเชื่อมาช้านานว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่เป็นที่ตั้งของสยาม ลาว เขมร พม่าและมอญ ก็หาได้ มีผู้ใด ไม่ว่า จะเป็นคนสยามหรือใครอื่น กล่าวที่จกักท้วงข้อเท็จจริงแต่อย่างไร ไม่ อาจด้วยเชื่อว่า เป็นอย่างนั้นจริง หรืออาจเกรงภัยจากการล่าอาณานิคมของอังกฤษ ก็ได้

นอกจากนี้ ชาวสยามบางคน กลับช่วยกระพือและ เผยแพร่ความคิดไปให้แพร่หลายออกไป

หากไม่มีหลวงพ่อพระธรรมเจดีย์ (ปาน) วัดมเหยงคณ์ เขียนหนังสือประท้วงไว้ เรื่องโกหกระดับโลก ก็คง เจียบหายไป ที่ร้ายแรงมาก คือ กระทรวงศึกษาธิการ ยอมให้ความเชื่อเรื่องพระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย บรรจุในแบบเรียนชั้นประถมศึกษา เด็กไทยที่เติบโตเป็น ชาวไทยจึงเข้าใจผิดคิดว่า พระพุทธเจ้าและพระพุทธศาสนาเถรวาทเกิดในอินเดีย

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวพระพุทธอุบัติภูมิ สาระในหนังสือของหลวงพ่อพระธรรมเจดีย์ (ปาน) ประกอบกับข้อสงสัยดังกล่าวในตอนต้นนี้ ผู้วิจัย นำโดย ศาสตราจารย์ คุณภูมิบัณฑิต ชัยขงศ์ พรหมวงศ์ (อดีตพระอภิญา โนภิกขุ แห่งวัดป่ากุง จังหวัดร้อยเอ็ด) จึง ได้ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ขึ้น

๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย มี ๖ ประการคือ

๑) เพื่อศึกษาสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย คือ อินเดีย เนปาล และปากีสถาน

๒) เพื่อพิสูจน์ว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและนำไปสู่การ พิสูจน์ว่า พระพุทธอุบัติภูมิอยู่ในประเทศสยามและประเทศเพื่อนบ้าน

๓) เพื่อศึกษาร่องรอยการประดิษฐ์ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและหาข้อสรุป เกี่ยวกับสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประดิษฐ์ ปฐมเทศนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎก

๔) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก

(๕) เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในสมัยพระพุทธกาล

(๖) เพื่อระบุสถานภาพของพระโพธิสัตว์ พระเจ้าลัทธิตะหลังการตรัสรู้ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๑.๓ คำถามวิจัย ประกอบด้วย ๘ คำถาม ดังนี้

๑. ในประเด็นความสับสนเกี่ยวกับคำสอนและสถานที่เกิด และพระคัมภีร์ ศาสนาพุทธเถรวาทและมหายานต่างกัน อย่างไร?

๒. ชมพูทวีป คืออะไร ครอบคลุมดินแดนของประเทศใด

๓. ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องกับประเทศใดบ้าง อย่างไร?

๔. ภูมิอากาศในพระไตรปิฎกมีลักษณะอย่างไรสอดคล้องกับดินแดนใด?

๕. ปาฬภาษา (ภาษาบาลี)เกิดและใช้ในดินแดนใด มีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างไร แตกต่างจากภาษาสกฤต อย่างไร?

๖. วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามกับอินเดียและที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก แตกต่างหรือสอดคล้องกันอย่างไร พุทธศิลปะ (ช่วง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนของประเทศใด?

๗. พุทธโบราณสถานและพุทธ โบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับ ในอินเดีย โบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?

๘. พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในอินเดียหรือในพระไตรปิฎกอย่างไร?

๑.๔ สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยเป็นสมมติฐานการวิจัยแบบคุณภาพ เป็นการตอบคำถามล่วงหน้า แล้วตรวจสอบสมมติฐานด้วยข้อมูลหลักฐาน ไม่มีการทดสอบทางสถิติ โดยมีหลักฐานสนับสนุน มี ๑๐ ประการ ดังนี้

๑) ศาสนาพุทธเถรวาทเกิดในดินแดนสุวรรณภูมิ ส่วนมหายานเกิดในอินเดีย

- ๒) ชมพูทวีป เป็นดินแดนที่ประกอบด้วยสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ
- ๓) ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องด้วยที่ตั้ง ทิศ และระยะทางระหว่างเมือง ตรงกับภูเขา แม่น้ำ และเมืองในประเทศสยามและเมืองอื่นในดินแดนสุวรรณภูมิ
- ๕) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับปฏิทินจันทรคติสยามไม่ใช่ปฏิทินอินเดียหรือประเทศอื่น
- ๖) ปาฬิกาสา (ภาษาบาลี)เกิดและใช้ในดินแดนสุวรรณภูมิ และมีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างแยกกันไม่ออก ส่วนภาษา สันสกฤตเป็นภาษาของอินเดีย
- ๗) วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามสอดคล้องกับที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก
- ๘) พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนสุวรรณภูมิ
- ๙) พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิมีจำนวนมากกว่าในอินเดียโบราณ
- ๑๐) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในพระไตรปิฎก

๑.๕ ขอบเขตการวิจัย

๑.๕.๑ รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยคุณภาพ ในรูปแบบการวิจัยเอกสาร

๑.๕.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ครอบคลุมประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแหล่งข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย พระไตรปิฎก เอกสารโบราณ ได้แก่ สังคีตยวงศ์ มหาวงศ์ ชินบาลีปกรณ์ ประถมมูล ฉญาโณทัยปกรณ์ จารึก ได้แก่ จารึกวัดศรีชุม พงศาวดารกรุงเก่า และเอกสารปัจจุบัน ได้แก่ บันทึกร่องกรมพระยาดำรงราชานุภาพ และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคล ที่มีความรู้เรื่องประวัติพระพุทธศาสนาและผู้ให้ข้อมูลจากชุมชน

๑.๕.๓ เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูล กล้องบันทึกภาพ และเครื่องบันทึกเสียง

๑.๕.๔ วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล อ่านและบันทึกในเอกสาร หรือบันทึกภาพและเสียง

๑.๕.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัย รับรองสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

๑.๖ นิยามศัพท์

พระพุทธอุบัติภูมิ หมายถึง ดินแดนที่พระพุทธเจ้าประสูติ ตรัส เผยแผ่คำสอน และเสด็จดับขันธปรินิพพาน

สยาม หมายถึง ดินแดนที่เป็นประเทศไทยในปัจจุบัน

ณภูมิ หรือ สุวันณภูมิ ความหมายปัจจุบัน หมายถึง ดินแดนสยาม หรือประเทศไทยในปัจจุบัน รวมถึงประเทศเพื่อนบ้าน

ความหมายเดิม หมายถึง เฉพาะดินแดนฝั่งตะวันตกของอ่าวไทย ในสมัยพระพุทธกาล ที่อ่าวไทยถึงปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์

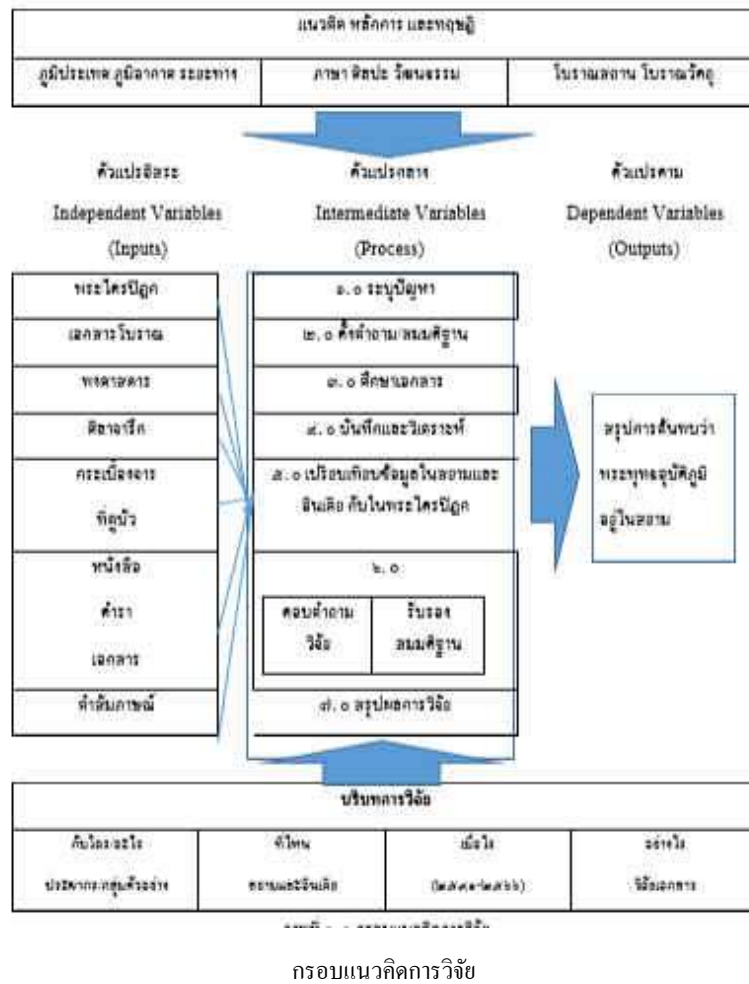
๑.๗ ผลที่ได้รับ

๑) ได้ทราบความจริงว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและทราบว่า พระพุทธอุบัติภูมิอยู่ในประเทศสยาม

๒) ได้ที่ตั้งของสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

๓) ได้ทราบสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกย้ายสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย คือ อินเดีย เนปาล และ ปากีสถาน

๔) ได้ทราบข้อมูลที่แท้จริงเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน ในสยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก

๒.๑ ความเข้าใจเกี่ยวกับอินเดียและพระเจ้าของสยาม

พระเจ้าของสยาม (The Thai God) ทรงพระนามว่า Pout หรือ Codom ตามที่ปรากฏในบันทึกของชาวฝรั่งเศส (M. Simon de le Loubere เอกอัครราชทูต ฝรั่งเศสประจำสยามในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) ก่อนที่ชาวอังกฤษ จะเข้ามามีอำนาจในอินเดีย โดยได้บันทึกไว้ว่า “พระเจ้า” ของสยามเป็นที่เคารพนับถือในภูมิภาคต่างๆ ในอินเดียเป็นพันปีและเป็นองค์เดียวกับ เทพ เจ้าของชาว Ceylon ที่ชื่อ Buddha or Gautama ผู้ที่ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้คือ ชาว อังกฤษชื่อ William Chambers ผู้ค้นพบ โบสถ์ที่ Mahabalipurum (Keay, pp. ๖๖-๖๗)

ประเทศอินเดียกลายเป็นอยู่วัฒนธรรมได้อย่างไรและทำไม “พระเจ้า” ของ”สยาม คือ พระพุทธองค์และ พระพุทธศาสนาจึงถูกโยกย้ายจากแหล่งเกิดในสุวรรณภูมิซึ่งเป็นที่ตั้งของสยามลาวเขมร พม่าและมอญ ไปยัง อินเดีย ทำไมฝรั่งจึงไม่เล็ดลือใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาฉบับดั้งเดิม และหลักฐานจารึกและใบ ลานที่มีอยู่แล้วอย่างมากมายมหาศาลในประเทศต่างๆ ในสุวรรณภูมิ คำตอบมีอยู่ในงานเขียนของนักโบราณคดีอังกฤษ ซึ่งปรากฏอย่างชัดเจนหลายแห่งในหนังสือของ John Keay มีข้อมูลหลาย ประการที่แสดงว่า นักโบราณคดีอังกฤษ จำนวนหนึ่ง ได้สรุปบรรทัดและตีความตีความนำไปสู่ความ เข้าใจที่ว่า พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นในอินเดีย

Captain E. Fell ซึ่งเดินทางไปสาธุจิ หลายครั้ง ได้บรรยายความสวยงามของการแกะสลักหินเล่าเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับเสาคหิน วดหิน ที่นำเสนอเรื่องราวทาง ศาสนาและเชื่อว่า สลูปที่เมืองสาธุจิเป็นของพุทธ John Keay ตั้งคำถามว่า หากสาธุจิเป็นเมืองพุทธจริง ชาว พุทธหายไปไหน Keay บอกว่า ชาวพุทธ มีอยู่เกือบทุกประเทศ เช่น Ladakh, Nepal, Tibet, China, Burma, Thailand และ Ceylon พระพุทธศาสนามีผู้นับถือล้อมรอบอินเดียแต่ในอินเดียเองกลับ ไม่มีใครรู้จักศาสนาพุทธ ทำไมจึงไม่มีใคร ในอินเดียรู้จักพระศาสนาพุทธ คำตอบแสดงอย่างชัดเจนว่า ศาสนาพุทธ ไม่ได้อุบัติ ขึ้นในอินเดีย

ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดูซึ่งเป็นศาสนาพราหมณ์ที่พระเจ้าจตุคามรามเทพจากลังกาทวีป ภาคใต้ของไทย นำไปช่วงยกกองทัพไปอินเดียตอนใต้ ในพ.ศ. ๑๕๐

จิตรกร William Simson (๑๘๖๒) ที่ได้เขียนภาพสีน้ำแสดงให้เห็นภาพสลูที่เมืองสาณูจีซึ่งมีรูปปั้น หลิงเปลี่ยนแขวนอยู่บนประตูหน้าสลู หากเป็น โบสถ์พุทธแล้วจะมีภาพหรือหุ่นหลิงเปลี่ยนไม่ได้เลย

อีกคนหนึ่งคือจิตรกร J. C. M (๑๘๑๔) ที่ได้เขียนภาพสีน้ำแสดงโบสถ์พราหมณ์ที่พุทธคยา เมื่อเทียบกับเจดีย์ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าแตกต่างกันมากเพราะมีการเปลี่ยนแปลงหลายครั้งเพื่อทำให้โบสถ์พราหมณ์ กลายเป็นเจดีย์พุทธ

๒.๒ ต้นเหตุแห่งความสงสัยและความสับสน

ต้นเหตุแห่งความสับสนหรือการบิดเบือนประวัติพระพุทธศาสนา เกิดจากฝรั่งที่เป็นผู้เขียนประวัติ พระพุทธศาสนาใหม่คือ Alexander Cunningham บุคคลผู้นี้ไม่ได้นับถือพุทธศาสนาไม่ได้ศึกษาพระไตรปิฎกแต่มีความสนใจประวัติศาสตร์อินเดียและ เจริญโบราณ ได้ขุดค้นสถานที่ต่างๆ ในอินเดีย อาทิ เมืองสาณูจี สารนาถ (ที่อ้างว่า เป็นที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า) ฯลฯ ขุดอะไรได้ก็นำไปขายให้ British Museum ในช่วงเวลาดังกล่าว Cunningham ได้เกิดความรู้สึกอย่างรุนแรงที่จะเขียนประวัติพระพุทธศาสนาขึ้นมาใหม่ จากการ ขุดค้นสถานที่ไม่กี่แห่งเขาก็เขียนประวัติพระพุทธศาสนาขึ้นมาใหม่ โดยไม่ทราบหรือไม่นำพาคอความจริงที่ว่า ประวัติ พระพุทธศาสนาเมื่ออยู่ในชมพูทวีป ซึ่งไม่ใช่อินเดียแต่เป็นดินแดนสุวรรณภูมิในปัจจุบัน เขาและคณะได้เผยแพร่ผลงาน ทำให้ กระแสความเชื่อที่ว่า พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น ในอินดูสถาน (ดินแดนที่เป็นประเทศอินเดียและเนปาลในปัจจุบัน) ก็ แผ่กระจายไปทั่วโลก เขาได้รับพระราชทานอิสริยยศเป็น “อัศวิน” จากผลงานดังกล่าวใน ค.ศ. ๑๘๘๗

ใน ปี๑๘๕๕ รัฐบาลอินเดียของอังกฤษ ได้ส่ง P. C. Mukherjee มาเนปาลเพื่อหาข้อเท็จจริง Mukherjee ยืนยัน ว่า Tilaurakot เป็นกบิลพัสดุ์แน่นอน Tilaurakot ได้รับการยอมรับว่า เป็นกบิลพัสดุ์เพียง ๖๐ ปีก็ถูกทำลายโดยในปี ๑๘๖๑ รัฐบาลเนปาลจึงได้เชิญ Debala Mitra แห่ง Archaeological Survey of India (ASI) มาทำการศึกษานับว่า ต้องการยืนยันว่า Tilaurakot คือ กบิลพัสดุ์อย่างไม่ต้องสงสัยแต่ปรากฏว่า Mitra สรุปว่า Tilaurakot มีอายุไม่เกินศตวรรษที่๓ ดังนั้น จึงระบุไม่ได้ ว่า กบิลพัสดุ์อยู่ที่ใด

รัฐบาลเนปาลไม่พอใจเป็นอย่างมาก ในปี ๑๘๕๗ จึงได้ขอให้ UNESCO ว่า ช่างนัก โบราณคดีชาวอังกฤษชื่อ Dr. Robin Coningham จาก Bradford University ร่วมกับ Dr. Armin Schmidt และ Kosh Acharya เพื่อทำการขุด ดินเพิ่มเติม พวกเขาได้พบกองเหรียญกษาปณ์โบราณ กับเครื่องปั้นดินเผาโบราณ ก็สรุปว่า กบิลพัสดุ์อยู่ที่ Tilaurakot และ UNESCO ก็ประกาศให้บริเวณนี้เป็นมรดกโลกในปีเดียวกัน

ในประเทศสยามและลาว ดังปรากฏในจารึกและใบลานจาร พงศาวดารท้องถิ่นที่แสดงเรื่องราวในสมัย พุทธกาลของการเกิดพระเจดีย์พระพุทธบาท พระพุทธฉายและพระพุทธรูปของชาวเหนือและชาวลาว แสดงว่า ประชาชนมีความเชื่อว่า พระพุทธเจ้าของพวกเขาอุบัติขึ้นที่ดินแดนสุวรรณภูมิซึ่งเป็นที่ตั้งของประเทศสยามในปัจจุบัน

การประกาศว่า พระพุทธศาสนาอุบัติขึ้นในอินเดียหรือเนปาล ยังความไม่พอใจให้ชาวชมพูทวีปเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นโต้แย้ง เพราะส่วนใหญ่เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษหรือฝรั่งเศส ยกเว้น ประเทศสยาม พระสงฆ์ชาวสยามที่ไม่พอใจ มีจำนวนมากแต่ไม่กล้าประท้วงอย่างเปิดเผยเนื่องจากพระผู้ใหญ่และเจ้านายบางพระองค์ในสมัยพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีความเห็นคล้อยตามฝรั่งและไม่เชื่อถือหนังสือโบราณ เช่น “ชินบาลีปกรณ์” “มหาวงศ์” และ “สังคีตยวงศ์” เนื่องจากเห็นว่า หนังสือไปในทางปาฏิหาริย์ จึงยึดถือที่ฝรั่งเผยแพร่ เป็นเหตุให้ “ชาวโยนก” กลายเป็นพวกกรีกพระยามิลินทร์และพระนาคเสนก็กลายเป็นฝรั่งกรีก ไปสิ้น โดยไม่นำพาคอความเชื่อของชาวเหนือที่ถือว่า พระยามิลินทร์และพระนาคเสนเป็นชาวเหนือ

๒.๓ การเคลื่อนไหวเพื่อประท้วงที่ทางการยอมรับว่าพระพุทธศาสนาเกิดในอินเดีย

ในรัชสมัยพระปิยมหาราช มีพระเถระรูปหนึ่งคือ พระเดชพระคุณพระธรรมเจดีย์ (ปาน) แห่ง วัดมหารณพาราม ได้เคลื่อนไหวประท้วงการที่พระผู้ใหญ่และทางการไปยอมรับการแอบอ้างว่า พระพุทธศาสนาเกิดในอินเดีย ด้วยการเขียนหนังสือ “พระเจ้า ๕๐๐ ชาดิ-อภัยตันจิตปลายหวาน กินนานอรร้อย” เพื่อเป็นอนุสรณ์ที่ พระปิยมหาราช ครองราชย์ได้ ๒๕ ปี เนื้อหาของหนังสือ ประท้วงคณะสงฆ์ที่ยอมรับว่า พระพุทธองค์ประสูติในอินเดีย ตามที่ชาวอินเดียจาก เมืองกาสิ ๘ คนนำมาเสนอ

หลวงพ่อบานฯ กล่าวหาว่า เมื่อชาวอินเดียทั้ง ๘ คนนี้เดินทางกลับอินเดีย ได้นำพระไตรปิฎกอภิธานศัพท์ และคำสอนในพระพุทธศาสนาไปประเทศอินเดียด้วยและเมื่อชาวอินเดียพวกนี้กลับมากลางเมือง ก็กลับมากลางเมือง แผ่นที่ประเทศอินดูสถานฉบับใหม่ (ตอนนั้นยังไม่ได้ชื่อประเทศอินเดีย) ที่มีชื่อเมือง แม่น้ำ ภูเขา ฯลฯ ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกก็ยิ่งทำให้คนสยาม เชื่อว่า พระพุทธอุบัติขึ้นในอินเดียมากยิ่งขึ้น โดยให้การต้อนรับอย่างดี

ภายหลังก็ได้มีการเรียกรายเงินทองเพื่อไปสร้างเจดีย์ที่สถานที่ตรัสรู้ ณ พุทธคยาแต่หาไม่มีใครสั่งเกิดไม่ว่า ระยะเวลาและทิศทางระหว่างเมือง ต่างๆ ในอินเดีย ขัดแย้งกับที่ปรากฏในพระไตรปิฎก ศาสตราจารย์ ดร. ปรีดิเกษมทรัพย์ อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์บอกว่า "... ผู้เฒ่าผู้แก่ใครมาก ที่มีคนบอกว่า พระพุทธเจ้าเป็นอินเดีย..." "

นับตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๔๑ มีนักวิชาและกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม ๓ กลุ่ม ได้รับการจูดประกายจากหนังสือ"อัยคัน จิตปลายหวนฯ" ของพระธรรมเจดีย์ (ปาน) และจากความรู้สึกที่มีมาช้านานเกี่ยวกับคติที่ว่า พระพุทธเจ้าอุบัติ ขึ้นในอินเดียจึงได้เริ่มศึกษาค้นคว้า ประวัติพระพุทธศาสนาตามคติเดิมเกี่ยวกับที่ประสูติตรัสรู้ปฐมเทศนาและ เผยแผ่ศาสนาขององค์พระศาสดาในช่วงเวลา ๘๐ พรรษาจนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ตามเอกสาร โบราณ หลายฉบับ ได้แก่ (๑) พงศาวดารกรุงเก่า ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒) ประกาศเทศาครั้งสังคายนาพระไตรปิฎก ในรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๓๑ (๓) หนังสือ "สังคีตยวงค์" ซึ่งสมเด็จพระวันรัตน์ (แก้ว) วัดพระเชตุพน (เป็นพระ อาจารย์ของพระมหาสมณเจ้ากรมพระปรมานุชิตชิโนรส) ได้เขียนไว้ใน พ.ศ. ๒๓๓๒ ได้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่ตั้งตั้งของ ๕ ประเทศคือ สยาม ลาว เขมร พม่าและมอญ ชาวสุวรรณภูมิถือคตินี้มา ตั้งแต่บรรพกาล (๔) มูลศาสนา (๕) ศิลาจารึกวัดศรีชุม (๖) คัมภีร์อุรังคธาตุ และ (๗) คัมภีร์มหาวงศ์ที่ Ceylon นำไปเปลี่ยนชื่อประเทศ จาก ซีลอน เป็นศรีลังกาและนำคัมภีร์มหาวงศ์เป็น ประวัติศาสตร์ตนเอง

๓. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยคุณภาพ โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ภาคสนาม

คณะผู้วิจัยแบ่งการวิจัยเป็น ๒ ชั้น คือ (๑) การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) จาก พระไตรปิฎก อรรถกถาจารย์ เอกสาร โบราณทางพระพุทธศาสนา ศิลาจารึก พงศาวดาร และตำนาน และ สัมภาษณ์ผู้สูงอายุที่มีอายุเกิน ๕๐ ปีหรือผู้ที่ยังไม่ถูกรอบงำด้วยแนวคิดประวัติพระพุทธศาสนา จากตะวันตกและ อินเดีย (๒) เป็นการศึกษาภาคสนาม โดยเดินทางไปศึกษาแนวคิดตามสถานที่ต่างๆ เพื่อหาร่องรอยการประสูติ ตรัสรู้ เผยแผ่ศาสนา และปรินิพพานทั้งในประเทศสยามและใกล้เคียง รวมทั้งในประเทศอินเดียและเนปาล และ ทำการวิเคราะห์และหาข้อสรุปเพื่อกำหนดสถานที่ประสูติตรัสรู้ปฐมเทศนา และปรินิพพาน พร้อมทั้งระบุ เมืองต่างๆ จากหลักฐานทางโบราณคดีที่ได้จากการวิจัย ระยะที่ ๑ และ ระยะที่ ๒

๓.๑ วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย มี ๖ ประการคือ

- ๑) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย เนปาล และปากีสถาน
- ๒) เพื่อพิสูจน์ว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและนำไปสู่การ พิสูจน์ว่า พระพุทธอุบัติภูมิอยู่ในประเทศสยามและประเทศเพื่อนบ้าน
- ๓) เพื่อศึกษาร่องรอยการประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและหาข้อสรุปเกี่ยวกับสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎก
- ๔) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก
- (๕) เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในสมัยพระพุทธกาล
- (๖) เพื่อระบุสถานภาพของพระโพธิสัตว์ พระเจ้าสิทธัตถะหลังการตรัสรู้ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๓.๒ คำถามวิจัย

คำถามวิจัย ประกอบด้วยคำถามวิจัยและคำถามย่อย ดังนี้

คำถามวิจัยที่ ๑ คำสอนและสถานที่เกิด และพระคัมภีร์ ศาสนาพุทธเถรวาทและมหายานต่างกันอย่างไร?

คำถามย่อย: (๑) เถรวาท เป็นพุทธลัทธิที่มีลักษณะอย่างไร?

คำถามวิจัยที่ ๒ ชมพูทวีป คืออะไร ครอบคลุมดินแดนของประเทศใด ชมพูทวีปที่แท้จริง อยู่ที่ไหน?

คำถามวิจัยที่ ๓ ภูมิภาค กูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องกับประเทศไทย อย่างไร?

คำถามวิจัยที่ ๔ ภูมิภาคในพระไตรปิฎกมีลักษณะอย่างไร สอดคล้องกับดินแดนใด?

คำถามวิจัยที่ ๕ ปาฬิกาสา (ภาษาบาลี) เกิดและใช้ในดินแดนใด มีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างไร แตกต่างจากภาษาสกฤตอย่างไร? ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับประเทศไทย?

คำถามวิจัยที่ ๖ วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามกับอินเดียและที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก แตกต่างหรือสอดคล้องกันอย่างไร พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนของประเทศไทย?

คำถามวิจัยที่ ๗ พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับในอินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?

คำถามวิจัยที่ ๘ พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในอินเดียหรือในพระไตรปิฎกอย่างไร?

๓.๔ สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานการวิจัยเป็นสมมติฐานการวิจัยแบบคุณภาพ ไม่มีการทดสอบทางสถิติ แต่ต้องมีหลักฐานสนับสนุน สมมติฐาน มี ๘ ข้อ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ ๑) ศาสนาพุทธเถรวาทเกิดในดินแดนสุวรรณภูมิ ส่วนมหายานเกิดในอินเดีย

สมมติฐานข้อที่ ๒) ชมพูทวีป เป็นดินแดนที่ประกอบด้วยสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

สมมติฐานข้อที่ ๓) ภูมิภาค กูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องด้วยที่ตั้ง ทิศ และระยะทางระหว่างเมือง ตรงกับกูเขา แม่น้ำ และเมืองในประเทศสยามและเมืองอื่นในดินแดนสุวรรณภูมิ

สมมติฐานข้อที่ ๔) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับปฏิทินจันทรคติสยามไม่ใช่ปฏิทินอินเดียหรือประเทศอื่น

สมมติฐานข้อที่ ๕) ปาฬิกาสา (ภาษาบาลี) เกิดและใช้ในดินแดนสุวรรณภูมิ และมีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างแยกกันไม่ออก ส่วนภาษาสันสกฤตเป็นภาษาของอินเดีย

สมมติฐานข้อที่ ๖) วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามสอดคล้องกับที่ประชาชนถือปฏิบัติ ในสมัยพุทธกาลตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

สมมติฐานข้อที่ ๗) พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามและประเทศที่นับถือพุทธศาสนาเถรวาท ในดินแดนสุวรรณภูมิ

สมมติฐานข้อที่ ๘) พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิมีจำนวนมากกว่าในอินเดียโบราณ จนเทียบกันไม่ได้

สมมติฐานข้อที่ ๙) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

๓.๕ ขอบเขตการวิจัย

๓.๕.๑ รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยคุณภาพ ในรูปแบบการวิจัยเอกสาร

๓.๕.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ครอบคลุมประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแหล่งข้อมูลประกอบด้วยบุคคลและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ชาวพุทธที่ไม่ถูกรอปรังด้วยความคิดที่ว่าพระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย พระไตรปิฎก เอกสาร โบราณ อาทิสังคิตยวงศ์ มหาวงศ์ ชินบาลีปกรณ์ ประถมมูล ญาโณทัยปกรณ์ จารึก ได้แก่ จารึกวัดศรีชุม พงศาวดารกรุงเก่า และเอกสารปัจจุบัน ได้แก่ บันทึกร่องกรมพระยาดำรงราชานุภาพ และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคล ที่มีความรู้เรื่องประวัติพระพุทธศาสนาและผู้ใช้ข้อมูลจากชุมชน

๓.๕.๓ เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูล กถ้องบันทึกภาพ และเครื่องบันทึกเสียง

๓.๕.๔ วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล อ่านและบันทึกในเอกสาร หรือบันทึกภาพและเสียง

๓.๕.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัย รับรองสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการแยกแยะข้อเท็จจริง เพื่อตอบคำถามวิจัยและรับรองสมมติฐานการวิจัย

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล โปรดดู www.drchaiyongfoundation.com/PDF/buddhabirthplaceanalysis.pdf

๕. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปผลการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ คำตอบคำถามวิจัย และการรับรองสมมติฐาน จำแนกเป็น (๑) สาเหตุความสับสนเกิดจากชาวตะวันตก (๒) ที่ตั้งของชมพูทวีป (๓) สังเวชนียสถานและเมืองสำคัญ (๔) บริบทสยาม และ (๕) ภาษาในสมัยพระพุทธกาล ปรากฏดังนี้

๕.๑ สาเหตุความสับสนเกิดจากชาวตะวันตก

ด้านสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย และเนปาล พบว่า เกิดจากนักโบราณคดี ชาวอังกฤษและเยอรมัน ๓ คนคือ (๑) เซอร์ เซอร์อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม (Sir Alexander Cunningham) ผู้เขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ทำให้พระพุทธเจ้ากลายเป็นชาวอินเดีย ประมาณ พ.ศ. ๒๓๘๙ (๒) เจมส์ พรินเซ็ป (James Prinsep) ผู้ยืนยันว่า เสาหินที่พบในอินเดียเป็นเสาคอนกรีต ของพระเจ้าอโศก อินเดีย แต่เป็นคนละพระองค์กับพระเจ้าอโศกในพระพุทธศาสนา คือ พระเจ้าสิริธรรมาโศกราช เพราะอายุอ่อนกว่า พระเจ้าอโศกในพระพุทธศาสนาประมาณ ๖๐ ปี และ (๓) ดร. แอนตัน ฟุห์เรอ (Dr. Anton Furher) ชาวเยอรมันที่ประกาศว่า เมือง Tiraurakot คือ กบิลพัสดุ์ และถูกกล่าวหา แต่ศาสตราจารย์ ริส เดวิส (Professor Rhis Davis) ใน ค.ศ. ๑๙๐๒ ว่าปลอมเสาคอนกรีต ขึ้นมาไม่กี่ปี

๕.๒ ที่ตั้งของชมพูทวีป

ที่ตั้งชมพูทวีป คือ ดินแดนที่ครอบคลุมประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ มิใช่ประเทศอินเดีย ตามหลักฐานและตำนานสยาม พงศาวดารเหนือและใบจารลาว ได้อ้างอิงหลักฐานการเกิดพระธาตุและเจดีย์ต่างๆ ไว้มากมาย

๑) ในพงศาวดารเหนือ มีการระบุเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพุทธประวัติและการเกิดเมืองต่างๆ เช่น โยนกเชียงแสน และการที่พระพุทธองค์ พร้อมกับพระยาอโศก กับพระอานนท์หรือพระเถระองค์อื่นเสด็จไป ณ ที่ต่างๆ ได้ ประทานพระเกศาให้เจ้าเมือง หรือชาวบ้านเก็บไว้บูชาพร้อมกับพยากรณ์ว่า ที่แห่งนั้นในอนาคต จะเกิดอะไรขึ้น มิโครมารอง แล้วจะเป็นที่ตั้งของพระบรมธาตุเจดีย์หรือวิหารชื่ออะไร ดังปรากฏในตำนานพระเจดีย์แต่ละแห่ง

๒) ในใบลานจารของลาว ก็มีการเอ่ยชื่อ เมืองที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น เมืองคันธฆา เมืองสาเกต เมือง ปาวายและเชื่อกันต่อเนื่องกันมาว่า พวกเขาสืบเชื้อสายมาจากพระเวสสันดรเป็นต้น

๓) ในพงศาวดารกรุงศรีอยุธยา มีการกล่าวถึงชมพูทวีปในพระราชสาส์นของพระมหาจักรพรรดิถึงพระเจ้ากรุง หงสาวดีเพื่อส่งศึกษาเนื่องจากพระเจ้ากรุงหงสาวดีจับพระรามสารและพระมหินทร์ได้ และกล่าวถึง “กुरूราฐ” “อินทปัตถ์” เมื่อคราวพระนเรศวรยกกองทัพไปทำปฐมกรรมพระยาละแวก

๓) ในสังคีตยวงค์ได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า กรุงสุโขทัยสยามปุระ ณ สยามประเทศ ตั้งอยู่ในชมพูทวีป ในหน้า ๒๘๒ และในที่อื่นๆ อีกหลายแห่ง

๔) ในประกาศเทวคา เมื่อครั้งสังคายนาพระไตรปิฎกในรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๓๑ ระบุไว้ชัดเจนหลายแห่งว่า พระพุทธโฆษาจารย์ไปแปลพระไตรปิฎก จากสิงหลภาษาเป็นมคธภาษา . . . มาไว้ใน ชมพูทวีป หากชมพูทวีปเป็น อินเดียก็ต้องเขียนว่า “. . . นำไปยัง” ชมพูทวีป

๕) จากจารึกวัดศรีชุม ทำให้สงสัยว่า ลังกาทวีปของชาวสิงหลอยู่ที่ไหนกันแน่ เพราะมีช่วงหลังที่ประเทศ ศรีลังกาอาจไร้ศาสนาพุทธแล้ว เพราะถูกฝรั่งปอตุเกสทำลาย ชำพระสงฆ์จนหมดสิ้น รวมทั้งบดพระเขี้ยวแก้ว โปรงลงทะเลที่เมืองแคนดีในศรีลังกา และกลับมีพระพุทธศาสนาอีกครั้งเมื่อพระอุบาลีและคณะเดินทางไปฟื้นฟู ใน พ.ศ. ๒๓๘๖ ๑๕

๖) ชาวศรีลังกาเองก็เชื่อว่า ประเทศสยามอยู่ในชมพูทวีป ดังปรากฏในพระสมณสันเทศ (จดหมายเหตุ) ของ พระศิรินิวาศราชครู ตำแหน่งทูตราชทูต นายก เมืองศิริวัฒนราชธานี (แคนดี) ศรีลังกา ถึงเจ้าฟ้ามงกุฎเมื่อยังทรง พระชนกนามว่า “. . . ได้ส่งสมณสันเทศนี้ถวายมายังสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ามงกุฎ ทรงพระนามาภิไธย ธรณินทร์สถิตคณะวัตรบวรนิเวศวิหาร ณ กรุงรัตนโกสินทร์เทพมหานครในชมพูทวีป . . .” แสดงว่า ทางศรีลังกา ก็ถือว่าสยามอยู่ในชมพูทวีป ดังภาพจากหนังสือ "ประดิษฐานพระสงฆ์สยามวงศ์ในศรีลังกา" พระนิพนธ์ของ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ (สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๔๖) หน้า ๔๖๗

๗) พระพุทธบาทที่ยอดเขาสมณภูมิตั้งอยู่ที่ลังกาทวีป ก็พบหลักฐานจากศิลาจารึก หลักที่ ๘ หน้า ๔ ว่า อยู่ที่เมืองสองแควคือ ๔ เขาสมอแดง พินธุโลก ตามที่ศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ณ นคร ได้แปลไว้

๕) ข้อสังเกตเพิ่มเติม นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น มีข้อสังเกตอื่นๆ บางประการเกี่ยวกับปรากฏการณ์ในทางพระพุทธศาสนา อาทิ

(๑) หากพระภิกษุอยู่ในเนปาล ซึ่งอยู่เชิงเขาหิมาลัยอากาศหนาวมาก พระภิกษุจะอยู่ได้อย่างไร โดยครองจีวร บางๆ ไม่มีชั้น และไม่สวมรองเท้า ยิ่งในช่วงสองพันปีมาแล้วคงหนาวเข็ญเกินกว่า ปัจจุบันเป็นอย่างมาก (แค่๓๐ ปีกรุงเทพฯก็มีอากาศเย็นกว่า ในปัจจุบัน)

(๒) ไม่มีกรเอ่ยถึงหิมะ ในความหมายของ Snow ในพระไตรปิฎก แต่ใช้ เฉพาะหิมะในความหมายว่า มีความเย็น จนกลายเป็นน้ำค้าง ป่าหิมพานต์ (หิมะ + วนต) คือ ป่าที่มีความเย็น หรือ ป่าน้ำค้าง จึง หมายถึงป่าดงดิบทางเหนือ หรืออีสาน ซึ่งปัจจุบัน ก็ยังมีหมอกเป็นน้ำค้างฝอยเม็ดใดๆ พรั่งรุลงมา ให้เห็นกันอยู่ป่าหิมพานต์ก็เสียงสั่นหายไปเป็น ภูพาน

(๓) ฤาษีที่ห่มหนังเสือ ไม่ปรากฏในอินเดีย พบเห็นแต่ในเมืองสยาม เพราะอากาศเมืองสยามเอื้อที่จะให้ฤาษีห่ม หนังเสือ ได้

(๔) คำว่า “คงคา” น่าจะหมายถึงแม่น้ำ มากกว่า เป็นชื่อแม่น้ำ ในความหมายเดียวกับคำว่า นที เช่น ในจารึกวัดศรีชุม

(๕) ในดินแดนสุวรรณภูมิมีสถานที่เรียกว่า ลังกา อยู่หลายแห่ง เช่น ลังกาวิ ลังกาคาม ภูลังกา ลังกาพะโค และ เกาะลังกา (วัดเขาสาริกา) ซึ่งเป็นที่อยู่ของทศกรรม ตามที่ปรากฏในเรื่อง รามเกียรติ์ซึ่งก็ได้กลายเป็นของอินเดีย ไปแล้ว

(๖) โปรดสังเกตว่า หลวงพ่อ พระมหาเถรศรีศรัทธาราชจุฬามณีศรีรัตนลังกาทวีป เดินทางข้ามแม่คงคาหนึ่ง คั้น จึงไปถึงดินแดนที่เรียกว่า ลังกา... หากเป็นลังกาในประเทศศรีลังกา หลวงพ่อและชาวสิงหลจะไปได้อย่างไร โดยใช้เวลาเพียงคืนเดียว?

๕. ๓ สังฆนียสถานและเมืองสำคัญ

ด้านที่ตั้งสังฆนียสถาน ๔ แห่ง คือ สถานที่ประสูติ ตรัสรู้ แสดงพระปฐมเทศนา การเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเมืองในพระพุทธศาสนา พบว่า

๑) สังฆนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติ คือพระธาตุศรีสมรึก อำเภอคำชะอี จังหวัดเลย สถานที่ตรัสรู้ คือ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ สถานที่แสดงพระ ปฐมเทศนา คือ พระพุทธบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี และสถานที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระแท่นดงรัง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี

๒) เมืองในพระไตรปิฎก ได้แก่ เมืองราชคฤห์ คือ จังหวัดเชียงใหม่ เมืองสาวัตถี คือ ตำบลสาวัตถี จังหวัดขอนแก่น เมืองโกสัมพดี คืออำเภอโกสัมพดี จังหวัดมหาสารคาม เมืองสาเกต คือ จังหวัดร้อยเอ็ด และเมืองพาราณสี

เมืองพาราณสี คือ บริเวณเขาใหญ่ที่ครอบคลุมดินแดนบริเวณเขาใหญ่ คือ เพชรบูรณ์ อำเภอพิมาย โคราช อำเภอปากช่อง อำเภอเนินสูง อำเภอแก่งคอย และอำเภอวังน้ำเขียว โดยมีชายแดนติดต่อกับโคราช (โคราชบุรีระ) ทางตะวันตกจรดสระบุรี ทางเหนือจรดวิษณุประ และทางใต้จรดปราจีนประ

๕. ๔ บริบทสยาม

บริบทสยาม ครอบคลุม ภูมิศาสตร์ ภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน พระพุทธสถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน

ด้านการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับบริบทสยาม พบว่า ข้อมูลด้านต่างๆ ในประเทศอินเดียไม่ตรงกับข้อมูลในพระไตรปิฎก แต่ตรงกับข้อมูลในประเทศสยามในประเด็น ๑ ประเด็น ได้แก่ สภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนานสยาม

๕. ๔. ๑. สภาพภูมิศาสตร์ สภาพภูมิประเทศของเนปาลที่อ้างว่า เป็นที่ตั้งของเมืองกบิลพัสดุ์ในปัจจุบัน ไม่สอดคล้องกับที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกเกี่ยวกับปราสาท ๓ ถดู ช่วงเวลาเข้าพรรษาและระยะทางจากเมืองต่างๆ ตามที่ปรากฏในพระสูตรและตามที่เป็นจริง

๑) **ปราสาท ๓ ถดู** ตามพุทธประวัติเมื่อเจ้าชายสิทธัตถะเจริญวัย พระราชบิดาได้โปรดให้สร้างปราสาท ๓ ถดูคือ ปราสาทถดูร้อน ปราสาทถดูฝน และปราสาทถดูหนาว แต่เมื่อผู้ที่ตั้งดินแดนที่อ้างว่า เป็นที่ตั้งของกรุงกบิล พัสดูในประเทศเนปาลแล้ว ปรากฏว่า อยู่เหนือเส้นขนานที่ ๒๔ จัตุอยู่ในเขต Tropic of Cancer มี ๔ ถดู ประเทศเนปาลตั้งอยู่เชิงเขาหิมาลัยซึ่งโดยทั่วไปจะมีอากาศเย็น ดังนั้นกรุงกบิลพัสดุ์ซึ่งเป็นที่ตั้งของปราสาท ๓ ถดูจึงไม่น่าจะอยู่ในประเทศเนปาล

๒) ช่วงฤดูเข้าพรรษา ตามพระวินัยกำหนดให้พระอยู่ประจำพรรษา ๔ เดือน ในช่วงกลางเดือนกรกฎาคมถึง กลางเดือนพฤศจิกายน แต่ในเนปาล และอินเดียตะวันตกจะมีฝนตกในช่วงสั้น คือ เดือนมิถุนายน ถึง เดือน กรกฎาคม ดังนั้นการกำหนดช่วงเข้าพรรษาจึงน่าจะไม่ใช่กำหนดให้สอดคล้องกับ สภาพภูมิศาสตร์ในเนปาลหรือ อินเดียตะวันตก แต่น่าจะกำหนดให้สอดคล้องกับสภาพภูมิศาสตร์ในดินแดนสุวรรณภูมิซึ่งเป็นที่ตั้งของสยามลาว มอญ เขมรในปัจจุบัน เหตุการณ์จะผ่านไปกว่า สองพันปี ช่วงเวลาเข้าพรรษาก็ยังตรงกับที่บัญญัติไว้ใน พระวินัยคือแรม ๑ ค่ำเดือน ๘ (กลางเดือนกรกฎาคม) จนถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๒ (กลางเดือนพฤศจิกายน)

๓) ระยะเวลาและทิศทางระหว่างเมือง ในพระไตรปิฎกได้มีการกำหนดระยะเวลาทางระหว่าง เมืองต่างๆ ไว้ โดยใช้หน่วยเป็น โยชน์ (๑ โยชน์=๑๖) เช่น สาวัดดีถึงโกสัมพี ๓ โยชน์ สาเกตถึงสาวัดดี ๑ โยชน์ เป็นต้น เมื่อพิจารณาระยะเวลาตามความเป็นจริงหลายกรณี อาทิ กรุงพาราณสีห่างจากดักกิลลา ๑๐ โยชน์ เป็นระยะทางประมาณ ๑๖๐ กิโลเมตร แต่ถ้าเทียบกับระยะทาง ระหว่าง ดักกิลลาซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงอิสลามาบัดในปากีสถาน ซึ่งอยู่ห่างออกไป ๑๕๕๐ กิโลเมตรก็ไม่ตรงกับที่ระบุในพระไตรปิฎกจึงน่าจะเป็นคนละเมือง

แต่หากเทียบกันระหว่าง ระยะทาง ๑๒๗ กม. จากดักกิลลา คือ เมืองดาก (อำเภอบ้านดาก ตามพงศาวดารเหนือ) ถึงอำเภอบ้านหมอ จังหวัด สระบุรี หรือ ระยะทาง ๑๑๘ กม. (๑๐. ๓ โยชน์) จากดักกิลลาคือจังหวัดมหาสารคาม ตามชื่อเดิมของมหาสารคาม ถึงเขตอำเภอพิมายบริเวณของโคโรชฎปุระ (โคราช) แขวงเมืองพาราณสี คือเขาใหญ่ บริเวณกลางดง ของอำเภอปากช่อง ซึ่งเชื่อว่า เป็นที่ตั้งกรุงพาราณสีแล้ว ระยะจากมหาสารคาม ถึงแขวงเมือง พาราณสี มีความเป็นไปได้สูง

๔) เมืองสำคัญในพระพุทธศาสนาอยู่ในสยาม ได้แก่ สาวัดดี ได้แก่ (๑) ตำบลสาวะถีน่าจะเป็นเมืองสาวัดดี (๒) อำเภอโกสุมพิสัย น่าจะเป็น โกสัมพี (๓) ตำบลเสมา อำเภอสูงเนิน โคราช น่าจะเป็นนครเวสาลี (๔) สาเกตเมืองร้อยเอ็ดประตูก็คือจังหวัดร้อยเอ็ด (จากอุรังคนิทาน) โดยพิจารณา ระยะทางคือ สาวัดดีถึงโกสัมพี ๓ โยชน์ (๔๘ กิโลเมตร) ใกล้เคียงกับ ระยะทางจากอำเภอโกสุมพิสัย (โกสัมพี) ถึงตำบลสาวะถีประมาณ ๕๐ กิโลเมตร สาเกตถึงสาวัดดี ๑ โยชน์ (๑๖ กิโลเมตร) ใกล้เคียงกับ สาเกตคือ ร้อยเอ็ด ห่างจาก ตำบลสาวะถี (เมืองสาวัดดี) ประมาณ ๑๒๐ กิโลเมตร ใกล้เคียงกับที่ระบุ ใน พระไตรปิฎกไว้ ๑ โยชน์คือ ๑๖ กิโลเมตร

๕) ทิศทางและระยะทางระหว่างเมืองต่างๆ ในอินเดีย พบว่า มีข้อมูลไม่ตรงกับพระไตรปิฎก ๔ แห่ง คือ

(๑) ในพระไตรปิฎก ทิศทางระหว่างกุสินาราย ไปราชคฤห์ ต้องผ่านเมืองสาวัดดีแต่ใน อินเดีย สาวัดดีอยู่เหนือ กุสินารายอยู่กลาง และ ราชคฤห์ อยู่ทางใต้ จากแผนที่อินเดียกุสินารายอยู่ใกล้สาวัดดี และกบิลพัสดุมาก ไม่ตรงกับที่ระบุไว้ใน พระไตรปิฎก เพราะเมืองกบิลพัสดุอยู่แคว้นสักกะ ส่วนกุสินาราย (ปัจจุบันฝรั่งทำให้เพี้ยน ไปเป็น “กุสินารา”) อยู่ที่แคว้นมัลละ (ในอินเดีย ไม่ปรากฏว่า มีแคว้นมัลละ ของชาวมอญ มีเฉพาะในประเทศไทย)

(๒) สาเกตซึ่งท่านเศรษฐีธัญชัยกกรัวเรือนบริวารสามแสนครอบครัว มาตั้งเมือง ตามคำขอ ของพระราชปทีปเสน อยู่ในแคว้น โกศลคิดเขตแดนเมืองสาวัดดี โดยสาวัดดี ห่างจาก สาเกต ๑ โยชน์ (๑๖๒ กม) แต่ในอินเดีย Savatthi-Kosumpi ๖๘๕. ๗ กม. สาวัดดีห่างจาก โกสัมพี ๓ โยชน์ (๔๘ กม.) แต่ในอินเดีย ๑๑๒ กม.

(๓) เมืองกัสมิระ อยู่ใกล้ทะเล แต่ฝรั่งเข้าใจว่า เป็นแคชเมียร์ ซึ่งอยู่ไกลจากทะเลเป็นพัน กิโลเมตร

(๔) เมืองปาตาลีบุตรตั้งอยู่ฝั่งทะเลโดยมีท่าเรือ บัดนะ หรือ บัญนะ (บัญญัติ แปลว่า ท่าเรือ) ซึ่งพระพุทธ โฆษาจารย์เดินทางจากท่าเรือนี้ไปลังกา ทวีป ฝรั่ง เห็นคำว่า “บัญญัติ” เข้าก็ไประบุ ว่า เมือง Patna คือปาตาลีบุตร ที่ศรีลังกาก็มีท่าเรือชื่อ โปล (โปลบัญญัติ) การนำ “กัสมิระ” ไปเป็น Kashmir และ คำว่า บัญนะ ไปเป็น Patna และการระบุสถานที่คนพบเป็นเมือง โนนเมืองนี้โดยไม่คำนึงถึงระยะทางระหว่าง เมืองและทิศทางของเมืองต่างๆ ที่ระบุไว้ใน พระไตรปิฎก แสดงให้เห็นถึงการลากเข้าข้างตัวเองอย่างขำๆ ใดๆ โดยไม่ดูบริบทที่อยู่ในพระคัมภีร์ทางศาสนา

๕) ทิศทางระหว่างเมืองที่เป็นจริงในอินเดีย กับที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น เมือง Shravasti/Savatthi ไม่ สอดคล้องกัน ระหว่าง เมืองสาวัดดี ในอินเดียห่างจากสาเกต และ โกสัมพีในอินเดีย แดกต่างจากเมืองสยามมาก

๖) อาณาเขตติดต่อของเมืองพาราณสีอินเดียก็ไม่ตรงกับอาณาเขตติดต่อของเมืองพาราณสีที่ระบุในพระไตรปิฎก เช่น ในพระไตรปิฎกพาราณสี มีอาณาเขตติดกับโคโรชฎปุระทางตะวันออก วัชรปุระ (วิเชียรบุรี เพชรบูรณ์ ทางเหนือ) สรปุระ (สระบุรี) ทางตะวันตก และปาจิณปุระ (ปราจีนบุรี) ทางใต้ แต่เมือง Banares หรือ Vanarasī มีอาณาเขตติดต่อเมืองหรัสซันท์ กัส และเมืองลาฮารทาระ โบเลีย ทางตะวันออก เมืองอัสถีกัส ทางตะวันตก เมืองเกดาร์ กัส กับเมืองธาเชรี บารชา ทางเหนือ และเมืองบารายปุระ ทางทิศใต้ (ที่มา: www.google.com)

๕. ๔. ๒ ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเพณีที่ปรากฏในพระไตรปิฎกยังถือปฏิบัติในดินแดนสุวรรณภูมิโดยชาวสยาม ลาว เขมร พม่า มอญ รวมทั้งชาวจีนทางใต้บริเวณคุนหมิง ลิบสองปีนนา ฯลฯ ที่ใช้ภาษาไทยเหนือ

ประเพณีที่ถือว่า เป็นลักษณะเด่นของดินแดนสุวรรณภูมิที่ถือปฏิบัติกันในสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ คือ พิธีแรกนาขวัญ พิธีแต่งงาน พิธีเผาศพ วรรณะทั้ง ๔ และการตั้งศาลพระภูมิ

๑) พิธีแรกนาขวัญ เป็นพิธีที่พระมหากษัตริย์จะเป็นผู้นำทำพิธีแรกนา ก่อนที่ไพร่ฟ้า จะลงมือทำไร่นาจริงๆ เป็นราชประเพณีของประเทศในสุวรรณภูมิ ไม่ปรากฏว่า เป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันในอินเดียหรือ เนปาล ในพระพุทธประวัติเมื่อเจ้าชายสิทธัตถะ เสด็จตามพระราชบิดาไปทำพิธีแรกนาขวัญ และพระองค์เสด็จไป นั่งสมาธิที่ใต้ต้นหว้า (ต้นหว้าชมพู) เวลาผ่านไปถึงห้าโมงเย็นแล้ว เสด็จขึ้นหว้าก็ไม่ทอดไปตามแสงตะวัน แต่ยังคง ปกคลุมเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ตลอดเวลา

๒) ประเพณีการแต่งงาน ในประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ เป็นวิวาห์มงคล คือฝ่ายชายจะไปสู่ขอเจ้าสาวจากฝ่ายหญิง แต่ในอินเดียเป็นอวาหมงคล คือ ฝ่ายหญิงจะเป็นผู้ไปสู่ขอฝ่ายชาย

ประเพณีการที่ฝ่ายชายไปสู่ขอฝ่ายหญิงตรงกับที่ปรากฏในพระปฐมสมโพธิกถา ที่กล่าวว่า พระเจ้าสีหนุ ราช พระราชบิดาของเจ้าชายสิริสุทโธทนะ เป็นผู้ให้ท่านโกณฑัญญะพรหมณ์เป็นผู้นำพรหมณ์อีก ๑ คน ไป แสวงหาธิดามาเป็นคู่ครองให้ราชบุตรคือเจ้าชายสิริสุทโธทนะ เมื่อได้พบพระนางสิริมหามายาซึ่งมีพระชนมายุ ๑๖ พรรษา ต้องด้วยคุณลักษณะอันเลิศ พระเจ้าสีหนุราช ก็ได้กรีธาพลไปสู่ขอและกระทำพิธีอวาหมงคล อภิเษกสมรส ณ สถานที่ที่เป็นพระราชคูศรีสมรัก (ปัจจุบัน เปลี่ยนเป็นศรีสองรัก) ริมฝั่งแม่น้ำหมัน ชายแดนกรุงเทพฯและกรุงกบิลพัสดุ์

จะเห็นว่า มิใช่ฝ่ายพระนางสิริมหามายามาสู่ขอพระเจ้าสิริสุทโธทนะ ตามประเพณีที่ฝ่ายหญิงไปสู่ขอฝ่ายชายดังที่เป็นประเพณีในอินเดีย ประเพณีแต่งงานในสมัยพุทธกาลจึงน่าจะเป็นวิวาห์มงคล คือ ประเพณีที่พบเห็นในดินแดนสุวรรณภูมิ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ไปสู่ขอนางสุชาดา น้องสาวนางวิสาขามาเป็นภริยาบุตรชายของตน เช่นเดียวกัน

๓) ประเพณีเผาศพแบบอินเดียกับแบบพุทธ ชาวสยาม ลาว เขมร ทำพิธีเผาศพให้ไหม้จนเหลือแต่กระดูก แล้วเก็บกระดูกไว้บูชาส่วนหนึ่ง ผึ่งไว้ที่วัดส่วนหนึ่ง ตรงตามเรื่องราวที่ปรากฏในพระไตรปิฎก... แต่ที่อินเดีย จะ นำศพไปเผาให้ไหม้แต่ไม่หมดแล้วปล่อยศพลอยแม่น้ำ เพื่อล้างบาป

หลักฐานในพระไตรปิฎกปรากฏในอรรถกถาปณ โฉวาทสูตร มัชฌิมนิกาย ที่ว่า เมื่อพระเถระปริณิพทานที่สุนาปรินตะ ประชาชนได้บูชาพระสรีระเผาสรีระแล้วเก็บธาตุ (กระดูก) แล้วสร้างเจดีย์

๔) ประเพณีการถือวรรณะ ชาวพุทธในประเทศสยามบางคนอาจจะยังไม่เข้าใจความหมายของวรรณะ ตามที่ ปรากฏในพระไตรปิฎกคัมภีร์วรรณะในพระพุทธศาสนาแตกต่างจากวรรณะของฮินดู วรรณะของชาวฮินดูมี ๔ คือ พราหมณ์ กษัตริย์ แพศย์ และศูทร วรรณะสูงสุดคือ พราหมณ์ ที่วรรณะอื่นถือว่า ต่ำกว่า ต้องเคารพนับถือ เพราะพราหมณ์ เป็นเจ้าพิธีกรรม แม้แต่การ “เปิดสาว” ก็ต้องนำมาให้พราหมณ์ เป็นผู้ทำพิธีให้ถือว่า วรรณะพราหมณ์อยากได้อะไร วรรณะอื่น ต้องหามาส่งเว่ย สักการะ (เดี๋ยวนี้บางประเพณีอาจไม่มีแล้ว) วรรณะต่ำที่สุดคือ พวกศูทร และจัณฑาล ซึ่งเป็นผู้ที่เกิดจากการผสมวรรณะ พวกศูทรไม่สามารถจะอยู่ ร่วมกับวรรณะที่สูงกว่า ได้ เช่น คั้นน้ำในบ่อเดียวกับวรรณะอื่นไม่ได้ ไม่สามารถแตะต้องเสื้อผ้าของใช้ของ วรรณะอื่นได้ มีชีวิตต่ำกว่า สุนัขด้วยซ้ำ เช่น สุนัขลงคั้นน้ำในห้วย ก็ไม่เป็นที่รังเกียจของวรรณะที่สูงกว่า แต่หาก พวกศูทรหรือจัณฑาลลงคั้นแล้วถือเป็นของแตะต้องไม่ได้เลย ๕

แต่ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เรื่องที่ยกมาอ้างประกอบคำสอน สะท้อนให้เห็นว่า วรรณะทั้ง ๔ คือ กษัตริย์ พราหมณ์ แพทย์และศูทรนั้นเด่นชัดว่า กษัตริย์มีวรรณะสูงกว่าพราหมณ์ (ตามอัครัญญสูตร ที่หมายถึง ผู้ดูแลเขต เกษตรและเป็นราชาคือผู้ซึ่งความพอใจหรือยินดีแก่พสกนิกร) พราหมณ์เป็นราชครูซึ่งกษัตริย์ก็ให้ความเคารพอยู่แล้ว วรรณะแพทย์หมายถึงพ่อค้า นักธุรกิจ ส่วนศูทร หมายถึงกรรมกรเกษตรกรผู้ใช้แรงงาน

ในพระไตรปิฎก ไม่มีเรื่องใดเลยที่แสดงความรังเกียจวรรณะศูทรและจัณฑาล เพราะพวกศูทรก็ทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ในบ้าน (นางทาสี) บ้าง เป็นชวานาบ้าง เรื่องต่อไปนี้แสดงว่า ไม่มีความรังเกียจเรื่องวรรณะ

(๑) นางทาสีไปดักน้ำจากบ่อบาดาลมาใส่ตุ่มให้นายใช้ (จากเรื่องของนางทาสีที่หลงรักพระอานนท์และภายหลังได้ บวชและบรรลุเป็นพระอรหันต์)

(๒) ชวานาที่โถนา ได้ถวายภัตตาหารเข้าพระสารีบุตร และนี่ก็ยกให้ก้อนดินไถเป็นทองคำ ก้อนดินก็เป็น ทองคำ ในที่สุดก็ได้รับแต่งตั้งจากพระราชาก็เป็นเศรษฐีมหาศาล (Billionaire) หากเป็นฮินดู ศูทรคนนี้จะไม่มี สิทธิ์แม้แต่จะ ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน

- (๓) เรื่องของนางทาสีที่ได้รับมอบหมายจากเศรษฐีให้ดูแลนายสาวอายุ ๑๖ ปีให้อยู่บนปราสาทชั้น ๗ นายสาว สมคู่กับวิยาธรที่เหาะมาพบเข้า เกิดปฏิพัทธ์กายหลังคลอดบุตรชาย จึงสั่งให้หญิงรับใช้ไปหาภรรยาใหม่มา นาง เอาทารกใส่ในภาชนะ เอาผ้าปิดและวางดอกไม้ข้างบน กำชับให้ “เทินหัว” ไปลอยคงคา หากเป็นทาสีในอินเดีย หญิงรับใช้จะอยู่ร่วมกับนายไม่ได้เลย (ประวัติท่านชฎิลเศรษฐี แห่งเมืองคังคัลลา ผู้มีภูเขาทองคำ ด้วยอำนาจบุญ)
- (๔) ครั้งพระเจ้า อโศก สั่งประหารพี่น้องร่วมบิดา ๕๕ คนเหลือไว้เพียงน้องร่วมมารดาเท่านั้น สามเณรนิโครธ ซึ่ง มารดาของท่านกำลังตั้งครรภ์หนีออกจากวังไปนอกเมืองไปคลอดท่านที่ใต้ต้นมะเดื่อ มีจันชालคนหนึ่งมาพบและ ช่วยเหลือให้ที่อยู่อาศัย ตั้งชื่อเด็กว่า นิโครธ เพราะเกิดใต้ต้นมะเดื่อ เขารักนางเหมือนน้องสาว เลี้ยงดูนางและบุตร เมื่อเด็กชายนิโครธ โตขึ้นก็ให้บวชเรียน ในสำนักพระโมคคัลลิสสบุตร จนเป็นผู้กล่อมพระเจ้า อโศก ให้นับถือศาสนาพุทธ หากเป็นในอินเดีย มารดาของนิโครธสามเณรคงไปอยู่กับจันชาล ไม่ได้

๕) **ศาสนาพราหมณ์ของสยามกับพราหมณ์ของอินเดีย (ฮินดู) ไม่เหมือนกัน** มีการสอนมาผิดๆ ว่า ชาวสยาม รับศาสนาพราหมณ์จากอินเดีย จากการวิเคราะห์ อินเดียไม่มีศาสนาพราหมณ์ แต่รับศาสนาพราหมณ์จากสยาม เมื่อพระเจ้าจตุคามรามเทพ ยกกองทัพ นำทหารทัพจากมลายูชนบทและทหารสิงหลไปตีได้ทางใต้ของอินเดียใน พ.ศ. ๑๕๐ จักรระบบตั้งคมอยู่ ๑๐ ปี ใน พ.ศ. ๕๐๐ ชาวอินเดียตอนใต้ ก็รับศาสนาพราหมณ์จากสยาม เคารพนับถือพระพรหม พระวิษณุ และพระอิศวร (พระศิวะ) ผสมผสานกับความเชื่อดั้งเดิม เกิดเป็นศาสนา แห่งแคว้นสินธุ คือ ศาสนาฮินดู ทำให้ศาสนาพราหมณ์ของสยามและฮินดู ต่างกัน ๔ ประการ (๑) พราหมณ์สยามไม่เชื่อว่า พระพรหมสร้างโลก แต่พราหมณ์แขกเชื่อ (๒) พราหมณ์สยามตั้งศาลพระภูมิที่บ้าน แต่พราหมณ์แขกไม่มี (๓) พราหมณ์สยาม มี ๔ วรรณะ คือ กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ สูทร แต่พราหมณ์ มีพราหมณ์ กษัตริย์ แพศย์ และสู และ (๔) พราหมณ์สยามไม่รังเกียจวรรณะ แต่แขกรังเกียจวรรณะมาก

พราหมณ์สยาม เชื่อว่า พวกเราสืบเชื้อสายมาจากพระพรหมมีแสง (อิสานเรียก “ผีฟ้าแสง”) คือ พรหมประกายมาศ หรือ อากัศราพรหม คือ ขุนสรวงและนางนาง ซึ่งลงมากินจวนดิน แล้ว เหาะกลับวิมานไม่ได้กลายเป็นคน ทั้งสองได้อยู่กับเป็นสามภรรยาและมีลูก ๘ คน ๒ คนแรกถูกพ่อแม่ฉีกเนื้อกิน แต่ที่เหลือนางนางสงสารลูกได้ข้อไว้ เมื่อโตขึ้นได้จับคู่ชาย ๓ หญิง ๓ และมีลูกหลาน เป็นต้นหรือบรรพบุรุษของชาวสยามลาว (สยามกับลาว)

ขุนสรวงเมื่อตายแล้วก็กลับไปเป็นอากัศราพรหมดั้งเดิม ก็ลงมาบอกลูกหลานให้ตั้งกองฟืน (กองฟอน) เผาศพ เก็บกระดูก สอนให้เอาดินเหนียวมาปั้นเป็นรูปพ่อแม่ ดาชาย และตั้งศาลพระภูมิเพื่อวิญญาณพ่อแม่ ปู่ย่าดาชายจะได้ลงมาดูแล ปกป้องได้คนสยามลาว จึงมีความปรารถนาอยู่เบื้องลึกที่จะตั้งศาลพระพรหม และก็เป็น เช่น นั้น คือ มีศาลพระพรหมให้กราบไหว้บูชาอยู่ทั่วไป

แต่ที่อินเดีย แต่ละบ้านไม่มีศาลพระภูมิหรือศาลพระพรหม พระพรหมที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎก จึงเป็นคนละพรหมกับศาสนาฮินดู ดังที่ท่านมหาพรหม เข้าเฝ้าและ ตามเสด็จพระพุทธเจ้า ก็ไม่ใช่พระพรหมของฮินดูที่เชื่อว่า เป็นพระเจ้าผู้สร้าง

ดังนั้นการที่กล่าวว่า ชาวสยามนำศาสนาพราหมณ์มาจากอินเดีย ก็ไม่น่าจะถูกต้องจึงเป็นเรื่องที่นักวิชาการสยามจะต้องไปศึกษาและทำความเข้าใจเสียใหม่

๕. ๔. ๓ **วิถีชีวิตในสมัยพระพุทธกาล** วิถีชีวิตสยามแตกต่างจากวิถีชีวิตของชาวอินเดีย ของสยามกลมกลืน และสอดคล้องกับชีวิตที่ปรากฏในพระไตรปิฎกในแทบจะทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความโง่เขลา ข้าวที่บริโภคน การทำนาข้าวเหนียว พิษพันธุไม้่นกเขาที่รื่องว่า “ของกู” และการวัดระยะทางล้วนสอดคล้องกับพระไตรปิฎก

๑) **เรื่องความโง่เขลา** คนชาวสุวรรณภูมิและชาวอินเดียมีนิสัยเรื่องความโง่เขลาแตกต่างกัน คนสุวรรณภูมิคือพวกเราในถิ่นสยาม นี้ได้ชื่อว่า เป็นคนโง่เขลาแต่โบราณ ดังนั้นเมื่อมีเรื่องเศรษฐกิจบุญที่ตั้งโรงงานแจกทานคนยากจน สร้างมหา วิหารถวายพระพุทธรูป ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น ท่านเศรษฐีธัญชัยที่เมืองสาเกตบิดาของนางวิสาขา ก็จะ เห็นว่า เศรษฐีโง่เขลาเหล่านั้น เป็นคนสยามหรือคนที่อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิ

๒) **ข้าวที่พระสงฆ์ในสมัยพระพุทธกาล** พระพุทธรูปและเหล่าพระภิกษุในสมัยพระพุทธกาลเสวยหรือ ฉันทข้าวเหนียว มิใช่โรติหรือข้าวเจ้า มีหลักฐานใน พระวินัยที่บัญญัติ (โภชนบัญญัติ) ไว้ว่า ภิกษุพึงสำเนียงอย่าง นี้ว่า "เราจักไม่ทำข้าวให้ใหญ่หนัก . . . เราจักทำก้อนข้าวให้กลมกล่อม . . . เราจักไม่โยนข้าวเข้าปาก . . . เราจักไม่ ฉันทข้าวคัดคำข้าว . . . เราจักไม่โปรยเมล็ดข้าวลงในบาร (เมื่อมือเปียกน้ำข้าวเหนียวจะร่วง) . . . เราจักไม่เอาก้อนข้าวกลบแกงโดยหวังจะได้แกงมาก . . ." ก็จะเห็นว่า “ข้าว” ที่พระภิกษุในสมัยพุทธกาลเป็น “ข้าวเหนียว”

๓) **การทำนาข้าวเหนียวในเมืองโกสัมพดีและเมืองสาเกต** พระพุทธรูปและพระภิกษุในสมัยพระพุทธกาลเสวย และ ฉันทข้าวเหนียว ที่หลักฐานปรากฏในพระไตรปิฎกหลายแห่งกล่าวคือ อรรถกถาวันปิฎก มหาวิภังค์ทุติยภาค วินัยปิฎกเล่มที่ ๒ มหาวิภังค์ทุติยภาคและวินัยปิฎกเล่มที่ ๓ กิกขุณีวิภังค์

นอกจากนี้คำว่า “บิณฑบาตร” ก็แปลว่า “ก้อนข้าว” ทั้งนี้รวมทั้งข้าวรูปยาสา หรือข้าวทิพ (ไม่ได้เขียน “ข้าวทิพย์”) ซึ่งนางสาวทิพพาคิดขึ้น ในสมัยสุวรรณภูมิก็ทำจากข้าวเหนียว

๔) **พิชพันธุไม้ในพระไตรปิฎกกว่า ๒๖๔ ชนิด** ล้วนเป็นพืชที่มีอยู่ในเมืองสยามทั้งนั้น แม้ชื่อจะเปลี่ยนแปลง ไปแต่พบเห็นได้ในปัจจุบัน อาทิ กล้วยาชนิดหนึ่งที่พระพุทธองค์เสวยแทนอาหารหลังจากทรงหยุดคอดอาหาร เมื่อ ครั้งแสวงหาสังขารม คือ “กล้วยากับแก้ว” (“กล้วยากับแก้ว” เป็นภาษาอีสาน ภาษากลางคือ กล้วย) และลูกกะเบา (โกสียะ) ก็ เป็นพืชที่เกิดขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลูกกะเบาใช้รักษาโรคเรื้อนได้เมื่อพระพุทธองค์เริ่มเสวยพระกระยาหารถัดจากเสวยกล้วยากับแก้วแล้วก็มาเสวยเนื้อ ลูกกระเบา ช่วงเวลาหนึ่ง จึงเริ่มเสวยโภชนาหาร ซึ่งปรกคิพระพุทธองค์จะบริโภคได้ ๔๕ คำ เนื่องจากทรงมี พระวรกายทรงสูง ๔ เมตร (๘ ศอก) ปรกคิพวกเราจะรับประทานข้าวเหนียวได้เพียง ๒๐-๒๕ คำ เพราะเราส่วนใหญ่ สูงต่ำกว่า ๒ เมตร

๕) **นกมัยกะ (นกเขา)** ที่เรื่อง จ๊กก ฎู ที่มาของ “ของกูกู” ตามเสียงร้อง และพระนำไปสอนเป็นปริศนา ธรรม แสดงว่า เสียงร้องของนกเขา สอดคล้องกับเสียงในภาษาไทยคือกูกู หาก ชาวเมืองสาวดีมีคำศัพท์ว่า “กูกู” ที่มีความหมายว่า “เรา – ข้าฯ (I)” ก็แสดงว่า เมืองสาวดีไม่ได้อยู่ที่อินเดีย เพราะที่อินเดียคำว่า กูกู หรือ กู (เสียงร้องของนกเขา) มิได้มีความหมายว่า เรา-ข้าฯ (I) เลข . .

๖) **การวัดระยะทางโดยใช้ “โยชน์” “เส้น” “วา”** เป็นการวัดระยะที่ปรากฏในพระไตรปิฎกและยังคงใช้กัน อยู่ในประเทศสยามในปัจจุบัน ในขณะที่ที่อินเดียไม่มีการวัดระยะทาง เช่น นีมาตั้งแต่บรรพกาล การวัดระยะทาง เป็น กิโลเมตร หรือ ไมล์ เพิ่งใช้เมื่ออิทธิพลของตะวันตกเข้ามาในประเทศไทยเมื่อประมาณร้อยปีมานี้เอง

๕. ๔. ๔ **โบราณสถานและโบราณวัตถุ** โบราณสถาน และโบราณวัตถุเป็นหลักฐานที่ยืนยันว่า สุวรรณภูมิเป็นที่อุบัติของพุทธศาสนา

๑) **จำนวนโบราณสถานและโบราณวัตถุ** ในประเทศอินเดียและเนปาล มีโบราณสถานหรือโบราณวัตถุ จำนวนน้อยกว่า ในเมืองสยาม นอกจากโบราณสถานที่อ้างว่า เป็นที่ประดิษฐาน คริสต์ผู้แสดงพระปฐมเทศนา ปรีณิพพาน และอีก ๓ แห่งที่เมืองสาญจี ถ้าอาชันทา นานันทาและที่เล็กกว่า น้อยๆ อีกไม่กี่สิบแห่งแล้ว แทบจะไม่มีโบราณสถานอื่นๆ เช่น พระพุทธบาท เจดีย์ วิหาร ฯลฯ เหลือให้เห็นเลย หากรวมกันแล้วประมาณ ๑๒๑ แห่ง (ข้อมูลจากเอกสารที่พระภิกษุรูปหนึ่งส่งมาให้) ส่วนในดินแดนสุวรรณภูมิมีโบราณสถาน และโบราณวัตถุเป็นจำนวนมาก อาทิ เจดีย์ พุทธวิหาร พระบรมสารีริกธาตุพระพุทธบาท พระพุทธรูปรวมกันก็เป็นหมื่นแห่ง

๒) **ข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้า อโศกอินเดีย กับพระเจ้า อโศกในพระพุทธศาสนาไม่ตรงกัน** มีความขัดแย้งกันระหว่าง ข้อมูลกับหลักฐานที่หลงเหลือในอินเดีย ที่อ้างว่า พระเจ้า อโศกมหาราชสร้าง วิหาร ๘๔,๐๐๐ วิหาร ใน ๘๔,๐๐๐ เมือง เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา เมื่อถามว่า ในอินเดียอยู่ที่ไหนบ้าง ก็ไม่มีทางจะตอบ ได้แต่ถ้าถามเรื่องพระเจ้า อโศกของสยามคือ พระเจ้าศรีธรรมมาโสกราช ผู้ครองเมืองปาตาลีบุตร (ใกล้สุโขทัย) ซึ่งมีพระมหินทรเถระ เป็นพระโอรส และพระนางสังฆอมิตดาเป็นพระธิดา ก็มีหลักฐานวัดวิหารที่หลงเหลือใน สุวรรณภูมิ

ส่วนพระเจ้าเทวานัมปิยะ ปิยทัสสีที่ James Prinsep ซึ่งชื่อ George Turnour บอกว่า เป็นพระเจ้า อโศก ก็ยืนยันว่า เป็นคนละองค์กับพระเจ้า อโศกมหาราชซึ่งเป็นคนสยาม ผลการวิเคราะห์ที่สำคัญอีก ๑ ประการหนึ่งคือข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้า อโศกอินเดียคือ

(๑) วันขึ้นครองราชย์ และสิ้นพระชนม์ของพระเจ้า อโศกอินเดีย (พ.ศ. ๓๑๑ บางตำราว่า พ.ศ. ๓๐๖) ไม่ตรงกับ ที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา ที่ระบุว่า พระเจ้า อโศกสวรรคต พ.ศ. ๒๕๕

(๒) ชื่อที่ปรากฏในเสาคินพระเจ้า อโศก คือ “พระเจ้าเทวานัม ปิยะ ปิยทัสสี” ซึ่งเป็นสมัยเดียวกันและชื่อเดียว กับกษัตริย์ลังกาทวีป ชื่อ พระเจ้าเทวานัมปิยะ ปิยะทัสสะ จึงเป็นไปได้ว่า กษัตริย์ลังกาทวีปพระองค์นี้จะแผ่อิทธิพลไปถึง อินเดีย แต่ในคัมภีร์ มหาวงศ์ เรียกกษัตริย์พระองค์นี้ว่า เทวานัมปิณดิส ทรงเป็นพระอริยสหาย (เพื่อนที่ไม่เคยพบหน้ากัน) ของพระเจ้าสีหัมมาโสกราชแห่งปาตาลีบุตร

(๓) มีพิรุณในเสาคินอโศกของอินเดีย เพราะไม่ปรากฏบันทึกเรื่องราวสำคัญ ๓ เรื่อง คือ (๑) ไม่มีการเอ่ยถึง “การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓” ในเสาคินพระเจ้า อโศก (๒) การส่งพระราชโอรส(พระมหินทรเถระ) และพระราชธิดา(สังฆอมิตดาเถรี) ซึ่งบวชและบรรลุป็นพระอรหันต์ทั้งคู่ ไปฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในลังกาทวีป (๓) ไม่กล่าวถึงการจับพระเสสิกหมื่นรูป ที่เป็น ๓ เหตุการณ์สำคัญของพระเจ้า อโศกในพระพุทธศาสนา จึงน่าประหลาดใจมากที่ไม่ได้บันทึกไว้เรื่องสำคัญอย่างนี้ เพราะพระเจ้าอโศกของอินเดีย เป็นคนละองค์กับพระเจ้าอโศกในพระไตรปิฎก เพราะทั้งสามเรื่องเป็นเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ แต่หากเป็นพระเจ้าอโศกในพระพุทธศาสนา คือ อโศกสยาม คือ พระเจ้าศรีธรรมมาโสกราชแล้ว ต้องมีการบันทึกข้อมูลไว้ตรงกับพระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา

ในประวัติพระเจ้าเทวานัม หรือ อโศกอินเดีย ปรากฏว่า มเหสีท่านควักนัยน์ตาบุตรตนเองอย่างเหี้ยมโหด พระ เจ้า อโศกแค้นเอง ตามประวัติ โหดร้ายมาก ส่วนพระเจ้าอโศกไทย คือ พระเจ้าลิขิตมาโสกราช ไม่ทรงโหดร้าย เมื่อจับพระสีก ๖๐,๐๐๐ รูปพระคอบปัญหาหัวใจของพุทธศาสนาไม่ได้ ก็สั่งจับสีก ห่มขาวและส่งไปเลี้ยงช้าง เลี้ยงม้า ส่วนพระเจ้า อโศก แรก สั่งประหารทั้งหมด แม้แต่อำมาตย์ที่ไม่เห็นด้วยกับคนก็ใช้ดาบประหารด้วยตนเองอย่างโหดร้าย นอกจากนี้ก็มีพิรุณหลายประการกับการอ้างว่า พระเจ้า อโศกคือ พระเจ้าเทวานัม ปิยนปิยทัสสีเพราะ ในเสา หินไม่มีการเอ่ยถึงพระเจ้า อโศกเลย

๓) ระยะห่างระหว่างหลักฐานเมืองปาตาลีบุตรกับศรีสัชนาลัย จากจารึกวัดศรีชุม ขึ้นันว่า ปาตาลีบุตรห่างจากศรีสัชนาลัย ๒-๓ คิน ในจารึกวัดศรีชุม หลัก ๑ หลัก๓ และ หลัก ๔ มีข้อความที่ขึ้นันว่า เมื่อได้มีการสร้างวัดศรีชุม พระมหาเถระพระองค์หนึ่งนามว่า พระมหาเถระศรีสัทธิราชราชจุฬามณี หลานพ่อขุนผาเมืองได้อธิษฐานว่า หากพระองค์ จะได้ศรีสุริยเป็นพระพุทธเจ้า ขอให้พบปูน เพื่อนำมาสร้างพระธาตุเจดีย์ ซึ่งก็สำเร็จตามแรงอธิษฐาน

จากหลักฐานนี้แสดงว่า เมืองปาตาลีบุตรและแม่น้ำอโนมาที่ ที่เจ้าชายสิทธิทัศดะทรงปลงพระเกศาอยู่ห่าง จากสุโขทัยเพียง ๒ - ๓ คินเท่านั้นจึงสามารถขนพระพุทธรูปที่แตกหักจากวัด อโศกราช มาปฏิสังขรณ์ใหม่ได้

๔) มีหลักฐานว่า พระนารายณ์ พระกฤษณะ เกิดในชมพูทวีป คือ สยาม ดังปรากฏในจารึกวัดศรีชุมที่ระบุว่า พระมหาเถระ คือ วิษณุ มาจุติเป็นพระนารายณ์ พระราม พระกฤษณะ และจะได้บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณเป็น "พระรามพุทธเจ้า" ในมณฑลที่ประทับต่อจากพระศรีอารย์เมตไตรย ในจารึกวัดศรีชุม หน้า ๓ ระบุว่า "... พระกฤษณะพระเจ้าหาก ประดิษฐาน พระกฤษณะนั้นคือ คนพระมหาสามีสัทธิสัทธิราช ราชจุฬามณีศรีรัตนลึงกาทีปเป็นเจ้า คือคนพระราม พระนารายณ์เทพ จุติหากทองที่ขวนในสงสารภพอันโหดเกิดไปมาแลเมดไคโย. . ."

๕) รอยพระพุทธบาท อยู่ ๕ แห่ง มีการกล่าวถึงรอยพระพุทธบาทซึ่งมีอย่างน้อย ๔ แห่งที่ขึ้นันว่า อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิคือ (๑) ที่สุวรรณบรรพต คือ พระพุทธบาทสระบุรี (๒) ที่เมืองโยนกบุรีคือพระพุทธบาทดากฟ้าที่ ลำพูน (๓) เขาสุวรรณมาลิก คือพระพุทธบาทที่เมืองลึงกาฬพะโค วัดหลวง ปูทวด ภาคใต้ของสยาม (๔) ขอดเขาสมนถุญ (ตามศิลาจารึกหลักที่ ๘ หน้า ๔ ที่ศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ณ นคร แปลไว้ระบุว่า พระเจ้าลิไทย "... พาบริวาร ไปนมัสการพระบาทลึงกษณ์ บนขอดเขาสมนถุญ. . ." ซึ่งสันนิษฐานว่า เป็นเขาสมอแครงในจังหวัดพิจญ โลกเพราะเป็นขอด เขาเพียงแห่งเดียวในละแวกนั้นที่มีพระพุทธบาทจริง ไม่ใช่จำลอง แต่ ชาวพุทธทั่วไปเข้าใจว่า เป็นเขาสมนถุญ ที่อยู่ใกล้เมืองอนูราชปุระในศรีลังกา) และ (๕) ที่พุทธบาท ณ แม่น้ำ ชื่อนันทานที (สันนิษฐานว่า เป็นพุทธบาทที่เขา ตะเกียบ หัวหิน ซึ่งอยู่ใกล้สุสานปรินค คือ สวนปราณ หรือ ปราณบุรี) .

๖) มีการเอ่ยถึงคำและเมืองสำคัญในพงศาวดารกรุงศรีอยุธยาหลาย แห่ง อาทิ คำว่า ชมพูทวีป กุรุงราช บึงจันคชนบท ฯลฯ ซึ่งแสดงว่า เมืองเหล่านี้อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิดังนั้นชมพูทวีป (อีสานเรียก "ที่ชมพู" หรือ "ชมพูทวีป" ดังปรากฏอยู่ในนิทานและโบราณธรรมเป็นจำนวนมาก)

๕. ๕ พุทธสถาปัตยกรรม รูปร่างวัด โบสถ์ และเจดีย์ทางพระพุทธศาสนาที่ปรากฏใน ดินแดนสุวรรณภูมิมีลักษณะเด่น แตกต่างจากของอินเดียอย่างสิ้นเชิง

๑) รูปร่างวัด ในดินแดนสุวรรณภูมิ มีวัด วิหาร และ โบสถ์เป็น จำนวนหลายหมื่นแห่ง บางวัดมีอายุกว่า สองพันปี ซึ่งมีรูปร่าง ลักษณะเฉพาะ เช่น ซ่อฟ้า ใบระกา ฯลฯ ลักษณะเด่นเหล่านี้ถ่ายทอด มาถึงวัดสยามในปัจจุบัน แม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในแต่ละภูมิภาค แต่องค์ประกอบใหญ่ๆ ก็ยังคงเหมือนกัน ส่วนวัด สถูป หรือ โบสถ์ ในอินเดียหรือเนปาล มีลักษณะออกไปทางฮินดู เช่น สาณูจี คยา และ โสมนารถ

๒) พุทธศิลปะ มีความละเอียดอ่อนมาก ต้องใช้ช่างศิลป์ ที่มีจิตศรัทธาในการสร้างสรรค์ผลงาน และมีนายทุน ที่มีความเลื่อมใสศรัทธา จึงจะสามารถสร้างผลงานพุทธสถาปัตยกรรมที่ประณีต โคดเด่น ดังที่พบเห็นในวัด โบราณทั้งในต่างจังหวัดและในเมืองกรุง หากพุทธสถาปัตยกรรมมาจากอินเดีย ก็ควรมีอะไรหลงเหลือไว้ให้เห็น แม้แต่สถูปที่พุทธชยาก็มีรูปร่างแปลก ฝีมือนการก่อสร้างก็ไม่ประณีต หากเทียบกับพระเจดีย์ในประเทศสยามก็ห่างไกลกันมาก

๓) สถานที่สร้างครอบพระพุทธรูปปางไสยาสน์จำลองในอินเดียก็ไม่ตรงกับที่บรรยายไว้ใน พระไตรปิฎก

ในอินเดีย ณ เมืองซึ่งอ้างว่า เป็นกุสินารา ก็สร้างพระพุทธรูปปางไสยาสน์ที่พระเศียรหนุนหมอน แต่ ในพระคัมภีร์บรรยายว่า ซึ่งประทับนอนโดยให้พระหัตถ์ขวาหนุนพระเศียร เพียงเพราะทีมของ Cunningham ชุด เจอพระนอนที่ตำบลกุเชียก็ประกาศว่า เป็นกุสินาราโดยไม่ดูบริบทระหว่างเมืองต่างๆ ว่า สอดคล้องกับพระไตรปิฎกหรือไม่

ส่วนในเมืองสยาม ที่ตำบลเสมา อำเภอสุงเนิน ก็มีพระพุทธรูปปางไสยาสน์สร้างจากหินทรายที่มีลักษณะตรงตามพระไตรปิฎก ก็ไม่มีใครมาอ้างว่า เป็นที่ปรินิพพาน เหมือนฝรั่งที่นั่น

อนึ่ง สดุดี เจดีย์หรือซากวัดในอินเดีย เช่น ที่เซตวัน ก็สร้างจากก้อนอิฐที่มีลักษณะและขนาดไม่แตกต่างจากอิฐ
ในสมัยปัจจุบัน

หากเป็นสิ่งปลูกสร้างในสมัยพุทธกาลแล้วจะเป็นก้อนดินเผาที่มีขนาดใหญ่ ๑๖ X ๑๒ ซม. ขึ้นไปดังที่พบ เห็น ณ สดุดีองค์แรกของพระ
ธาตุพนมที่พังลงมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ก้อนอิฐที่สร้างพระธาตุพนม มีขนาดเท่าฝ่ามือหลวงพ่อกัสสป คือ ประมาณ ๑๒ เซนติเมตร เพราะคนในสมัย
พุทธกาลมีขนาดสูงใหญ่กว่า คนในปัจจุบัน

๕.๕ ภาษาในสมัยพระพุทธกาล

ภาษาในสมัยพระพุทธกาล เป็นภาษามคธ คือ ปาฬิกาสา (ภาษาบาลี) ภาษามคธ เป็นภาษาของชนชาติสยามโบราณ เนื่องจากเป็นภาษาที่บันทึกคำสอนของ
พระพุทธเจ้า จึงเรียกว่า “ปาฬิ” ซึ่งแปลว่า คำสอน แต่ชาวบ้านออกเสียง บาลี เพราะคุ้นกับเสียงยาว

ภาษามคธจึงนิยมเรียกว่า ปาฬิกาสา เป็นของชาวสุวรรณภูมิ แต่กลายเป็นของอินเดีย เพราะฝรั่งเช่นกัน หนึ่งใจจำวนั้นคือ หมอบลัดเลย์ ผู้ร่วมก่อตั้ง
โรงพยาบาลศิริราช ผู้ก่อตั้งโรงเรียนอรุณประดิษฐ์จังหวัดเพชรบุรีและเป็นผู้ตั้งโรงเรียนพินทุ์แห่งแรกในประเทศสยาม หมอบลัดเลย์เป็นผู้บอกว่ อักษรสยาม
มาจากอินเดียใน พ.ศ. ๒๔๑๓

ภาษามคธ มีอักษรที่ใช้จารึกเรียกว่า อักษรธรรม ซึ่งออกแบบให้เขียนตามหลักไวยากรณ์และหลักการสังโยค ปาฬิกาสา เช่น ตำแหน่งพยัญชนะ
และสระจม สระลอย ไบลานส่วนใหญ่ที่พบเห็นที่อีสานหรือทางเหนือล้วนเป็น พระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาหรือเกี่ยวเนื่องกันทั้งนั้น หากปาฬิกาสา
(ภาษาบาลี) ไม่ใช่ภาษาของชาวเหนือและอีสานแล้วเหตุใดการประดิษฐ์อักษรจึงสอดคล้องความต้องการ ใช้ในปาฬิกาสา (ภาษาบาลี) อักษรขอมก็ เช่น
เดียวกัน เป็นอักษรสยามที่ขุนขอมไทยประดิษฐ์ขึ้น ๑๕ ปีหลังจากน้องชายของท่าน คือ ขุนสือไทยคิดลายสือไทยขึ้นเมื่อปี ๑๒๑๕ (๖,๗๖๕ ปีมาแล้ว)
สำนวนภาษาไทย มีหลายอย่างที่เรียกคำเหมือนปาฬิกาสา เช่น หามิได้

ลายสือไทยและลายขอมไทยจึงเป็นอักษรสยาม ไม่ใช่ของเขมรและไม่คำว่า “ภาษาขอม” มีเฉพาะ “อักษรขอม” นักภาษาไทยควรใช้คำให้
ถูกต้อง ดังนั้น ภาษาธรรมที่ใช้บันทึกคำสอนของพระพุทธองค์ตั้งแต่เริ่มต้น ซึ่งมีหลักฐานว่า มีภาษาเขียนแล้ว เพราะพระพุทธร่องค์ทรงตรัสคำว่า “ไป
ลานแปล่า” “มา ปิฎก. . . ไม่ให้เชื่อตำรา. . .” มาตั้งแต่ครั้งที่ทรงพระชนม์มอยู่ การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๑ ต้องมีการบันทึกลงไบลานแล้ว มิใช่จดจำ
หรือเป็น “มุขปาฐะ” ดังที่สัง สอนกันว่า มีการบันทึกลงไบลานครั้งแรกในสังคายนาครั้งที่ ๔ ที่ลังกาทวีป

ต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่า ปาฬิกาสา อยู่ในสุวรรณภูมิ

๑) **ชื่อเมืองแม่น้ำ ป่าคน ฯลฯ ในสุวรรณภูมิส่วนมากใช้ปาฬิกาสา (ภาษาบาลี)** เช่น แม่น้ำกุกกนที (แม่น้ำกก) แม่น้ำ ขรนทีหรือ แม่น้ำชนที
(แม่น้ำโขง) ชนมูลนที (แม่น้ำมูล) ชิวานที (แม่น้ำชี) ลัมภกรวิวัลย์ (ลำปางหลวง) ฯลฯ จึงมั่นใจว่า ภาษามคธหรือปาฬิกาสา (ภาษาบาลี) เป็นภาษาดั้งเดิมที่
ชาวสยามลาวใช้ในแดนสุวรรณภูมิ ดังนั้นแคว้นมคธ จึง น่าจะอยู่ในแดนสุวรรณภูมิมากกว่า อยู่ในอินเดีย แม้แต่คำว่า “ของลับ” ที่ใช้กันในภาษาไทยและ
ลาว ก็เป็นปาฬิกาสา (ภาษาบาลี)คือ “ลุษห” ที่มีการแผลงสระอุ เป็น ุ (ภาษากลาง) หรือ ตัดไปเลย (ภาษาอีสาน) ส่วน “ห” เสียงหายไป

อีกคำหนึ่งคือกาลามะ ที่มาจากพวก “กุลลา” แผลงอุเป็น อะและเป็นอา ชาวกุลลาเชื่อว่า เป็น ชนเผ่าหนึ่งของพม่า อพยพมา
อยู่ทางภาคอีสาน อาศัยอยู่แถวทุ่งกุลาร้องไห้

หลักฐานเอกสารหนึ่งซึ่งแสดงว่า ปาฬิกาสา เกิดขึ้นในดินแดนสยาม คือ หนังสือ Selected Papers on Pali Studies ของ O. von Hinuber
สำนักพิมพ์ The Pali Text Society, Oxford, 1994. ที่มีเนื้อหาบางตอน ได้กล่าวถึงคำ "Pali" ว่า ชาวตะวันตกได้รู้จักคำว่า "Pali" หรือ "ปาฬิกาสา" เป็นครั้งแรก
ในศตวรรษที่ ๑๗ โดย M. Simon de la Loubere ซึ่งเป็นเอกอัครราชทูตของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ แห่งราชอาณาจักรฝรั่งเศส ได้ถูกส่งมาประจำที่สยาม
ใน สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อ ค.ศ. ๑๖๘๗ (พ.ศ. ๒๒๓๐) โดยกล่าวว่า บาลีเป็นภาษาที่คณะสงฆ์ได้ใช้กันอย่าง แพร่หลาย หลักฐานนี้
สนับสนุนว่า ปาฬิกาสา (ภาษาบาลี)เกิดในประเทศสยาม และแสดงให้เห็นว่า ชาวตะวันตกได้รู้จักภาษา บาลีครั้งแรกจากประเทศสยาม จึงเป็นที่น่าสงสัย
ว่า ทำไมฝรั่งไม่ได้รู้จักชื่อ "บาลี" นี้จากที่อื่น ทั้งๆ ที่ในสมัยนั้น ฝรั่งตะวันตกจากประเทศต่าง ๆ ได้ออกไปล่าอาณานิคมในเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศรี
ลังกาและอินเดีย ฯลฯ แต่ก็ไม่มีใครกล่าวถึงปาฬิกาสา เลย มีที่กล่าวถึงก็เฉพาะภาษาสันสกฤต

ชาวอังกฤษชื่อ James Prinsep เป็นผู้เชี่ยวชาญภาษาสันสกฤตตั้งคำถามว่า ภาษาสันสกฤตมาจากแหล่งใด อาจเป็นไปได้ว่า ปาฬิกาสา ที่คณะสงฆ์
ในแถบประเทศอื่นๆ ใช้นั้น ไม่ได้มีการใช้กันอย่าง กว้างขวาง หรือเด่นชัดเท่ากับที่ใช้ในประเทศสยาม เพราะประเทศสยามเป็นที่เกิดของปาฬิกาสา จึงมี
การใช้ปาฬิกาสา กันอย่างแพร่หลาย แม้ว่า เวลาจะห่างจากสมัยพุทธกาลตั้ง สองพันปีมาแล้ว

๒) **วัฒนธรรม ของสุวรรณภูมิมีมายาวนาน** ตามการศึกษาจากกระเบื้องยางที่คูบัวของพระราชกวี (อ่ำ ธิมม ทัดโต) แห่งวัด โสมนัสวิหารว่า ดินแดนสุวรรณภูมิคือภาคตะวันตกของอ่าวสยาม นับถือพระพุทธศาสนา และระบุว่า พระพุทธศาสนาเดินทางจากสยามไปอินเดีย และสถาปนา มหายานขึ้น เมื่อ พ.ศ. ๖๒๔ แต่เมื่อครั้งบอกว่า พระพุทธเจ้าเป็นแขก คนสยามที่ไม่ติดตามเรื่อง ก็เชื่อตาม ถ้าเทียบกับภาพยนตร์ก็คล้ายกับว่า Episode ๑ ๒ ๓ หรือหนึ่งม้วนแรกๆ ที่บอกว่า อินเดียนำวัฒนธรรมไปจาก ดินแดนสุวรรณภูมิเมื่อหลายพันปีมาแล้วเกิดสูญหายไป เหลือแต่ Episode ๔, ๕, ๖ หรือหนึ่ง ม้วนหลังๆ ที่ฉายให้เห็นว่า วัฒนธรรมอินเดียแผ่เข้ามาถึงดินแดนสุวรรณภูมิอะไรต่ออะไรจึงกลายเป็นของอินเดียหมด แม้แต่ศาสนา พราหมณ์ ปาฬิ ภาษา (ภาษาบาลี) เป็นต้น

๕. ๖ สถานภาพพระโพธิสัตว์ (พระเจ้าอิทธิฤทธิ์) หลังการตรัสรู้

หลังการตรัสรู้ ในคืนวันเพ็ญ เดือนหก ณ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ พระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าอิทธิฤทธิ์ในเพศบรรพชิต ได้ตรัสรู้อนุตร สัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงบรรลุสภาวะเป็นพระผู้มีพระภาค คือ พระภควันตะ ผู้ทรงมีพุทธลักษณะ ๓๒ ประการ และ สถิตอยู่ทุกที่ทุกเวลา และประทับในดวงวิญญาณของพุทธศาสนิกชนที่ยึดพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่ง)

๕.๖.๑ **เหตุการณ์ในวาทกรรม** พระโพธิสัตว์ ทรงตั้งจิตว่า จะไม่ลุกจากโพธิบัลลังก์ หากไม่บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ ทรงน้อมพระจิตไปยัง ช่วงเวลาที่ประทับอยู่ใต้ต้นชมพู ในวันที่พระราชบิดาทรงพิธีแรกนาขวัญ จิตน้อมรำลึกจากปฐมญาณจนถึงเวลาตรัสรู้ พระธรรมรังสีระเบิดด้วยพลังอภินิหาร คือ พลังบุญ สันตะเทือนไปทั่วสากลจักรวาล ทำให้สรรพสิ่งภายในรัศมีโดยรอบที่พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ ถูกปลุกเสกด้วยพระธรรมรังสี บ่อเหล็ก ที่อยู่ใกล้เคียงเปลี่ยนสภาพเป็นเหล็กน้ำพี้ มีเพียงแห่งเดียวในโลก ทรงเกิดความสว่างคือปัญญา ทะลุแจ้ง แสงตลอด ทำลายความมืดมน บรรลุ ความเป็นพุทธะ คือ เป็นผู้รู้แจ้ง เห็นแจ้ง และเบิกบาน หยั่งรู้อุบัติ ปัจจุบัน และอนาคต

๕.๖.๒ **ทรงบรรลุพุทธลักษณะ มหาบุรุษ ๓๒ ประการ** ประกอบด้วย (๑) มีฝ่าพระบาทราบเสมอกัน (๒) ฝ่าพระบาททั้งสองมีจักรซึ่งมีก่า ข้างละ ๑,๐๐๐ ชี่ มีกง มีคม และมีส่วนประกอบครบทุกอย่าง (๓) มีเส้นพระบาทขึ้นยาวออกไป (๔) มีพระองคฺุเลียว (๕) มีพระหัตถ์และพระบาทอ่อนนุ่ม (๖) ฝ่า พระหัตถ์และฝ่าพระบาทมีเส้นที่ข้อพระองคฺุเลียวติดกันเป็นรูปตาข่าย (๗) มีข้อพระบาทสูง (๘) มีพระขงมฺุเรียวคดงเชิงเนื้อทราย (๙) เมื่อประทับยืน ไม่ต้อง น้อมพระองคฺุเลียว ก็ทรงลูบคลำถึงพระขานด้วยพระหัตถ์ทั้งสองได้ (๑๐) พระคฺุยฐานเร้นอยู่ในฝัก (๑๑) มีพระฉวีสีทอง มีพระฉวีเปล่งปลั่งคฺุยทองคำ (๑๒) มีพระฉวีละเอียดจนละอองธุลีไม่อาจคิดพระวรกายได้ (๑๓) มีพระโลหมาดิเดียว คือในแต่ละขุมมีเพียงเส้นเดียว (๑๔) มีพระโลหมาดิปลายอนขึ้น คือพระโลหมาดิขดเป็นวง เวียนขวาดังกฺุณชดสีคราม เข้มดง คอกอัญชัน (๑๕) มีพระวรกายตั้งตรงคฺุยพรหม (๑๖) มีพระมังสะไนที่ ๓ แห่ง๑ เต็มบริบูรณ์ (๑๗) มีพระวรกายทุกส่วนบริบูรณ์คฺุยล้ำตัวท่อนหน้าของ ราชสีห์ (๑๘) มีร่องพระปฤษฎางค์เต็มเสมอกัน (๑๙) มีพระวรกายเป็นปริมณฑลคฺุยปริมณฑล ของต้นไทร พระวรกายสูงเท่ากับ ๑ วา ของพระองคฺุ ๑ วา ของพระองคฺุเท่ากับส่วนสูงพระวรกาย (๒๐) มีลำพระศอกกลมเท่ากันตลอด (๒๑) มีเส้นประสาทรับรสพระกระยาหาร ได้ดี (๒๒) พระหนุคฺุยกางราชสีห์ (๒๓) มีพระทนต์ ๔๐ ชี่ (๒๔) มีพระทนต์เรียบเสมอกัน (๒๕) มีพระทนต์ไม่ห่างกัน (๒๖) มีพระเขี้ยวแก้วขาวงาม (๒๗) มีพระชิวหาใหญ่ยาว (๒๘) มี พระศูรเสียดคฺุยพรหม ครีตคฺุยเสียดคฺุยของนกการเวก (๒๙) มีพระเนตรคาสไน (๓๐) มีดวงพระเนตรแจ่มใสคฺุยตาถูกโลกเพ็งตลอด (๓๑) มีพระอุณาโลม ระหว่างพระ โขนง สีขาวอ่อนเหมือนปุยุ่น (๓๒) มีพระเศียรคฺุยประดับด้วยกรอบพระพักตร์

๕.๖.๓ **สภาวะพระภควันตะ หรือ พระผู้มีพระภาค** หลังจากตรัสรู้ ทรงเปลี่ยนสถานภาพพระโพธิสัตว์ในร่างกายนมนุษย์ คือ พระเจ้าอิทธิฤทธิ์ เป็นสมเด็จพระ พุทธโคดม องค์ที่ ๔ ในภัทรกัป ต่อจากพระกฤษณ์โรพุทธเจ้า พระโกนาคมพุทธเจ้า แลพระพุทธกัศสพพุทธเจ้า

เจ้าชายอิทธิฤทธิ์ ขึ้นครองราชสมบัติแทนพระเจ้าสุทโธทนะ พระราชบิดา หลังจากอภิเษกสมรส วิวาหมงคลกับพระนางสิริมหามายา และพระนาง ประชชติ โครมมี เมื่อพระชนมายุ ๑๖ พรรษา ทรงออกบวชเมื่ออายุ ๒๙ พรรษา ทรงบำเพ็ญเพียร ๖ ปี ก่อนตรัสรู้ และเปลี่ยนสภาวะเป็นพระพุทธเจ้า ทรง เป็นพระภควันตะ หรือพระผู้มีพระภาค (Ubiquitous God) ผู้สถิตอยู่ทุกแห่งหน ในสามภพและแดนแคว้นและในดวงวิญญาณของทุกคนที่ ถวายตนเป็นพุทธ มามกะ รับพระรัตนตรัย เป็นสรณะ คือที่พึ่ง ดังนั้น ชาวสยาม ลาว พม่า มอญ จึงเรียก พระพุทธเจ้า ว่า พระเจ้า เช่น พระเจ้า ๕๐๐ ชาดิ

โดยสรุป จากการศึกษาในระยะที่ ๑ ซึ่งเป็นการศึกษาเอกสารเป็นที่ยืนยันแน่นอนว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่เป็นที่ตั้ง ของ สยามลาวขมร พม่า และมอญ มิใช่ประเทศอินเดีย เป็นเวลาประมาณ ๑๒๕ ปีนับตั้งแต่ปีที่ Sir Alexander Cunningham ได้ เผยแพร่แนวคิดไปประมาณ พ.ศ. ๒๔๒๐จนเกิด กระแสความเชื่อว่า พระพุทธศาสนาอุบัติขึ้นในอินเดียเผยแพร่ ไปทั่วโลก ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราชาวชมพูทวีปตัวจริงจะกระทำความจริงให้ปรากฏมิใช่ เพื่ออวดความยิ่งใหญ่ แห่งดินแดนสุวรรณภูมิแต่เพื่อความถูกต้องและทวงสิทธิ์อันชอบธรรม เพื่อมิให้ผู้มีอำนาจ สามารถบิดเบือนได้ อย่างลายนวล คณะ สงฆ์เองก็ควรพิจารณาอย่างถ่องแท้เพื่อให้หลุดจากโหมะ คือความหลงที่ฝรั่งหยิบยื่นให้ หาก ยังมีความหลงอยู่ว่า พระพุทธองค์เป็นชาวอินเดีย สืบข้อมูลา ก็จะวิบัติ แล้วจะเป็นอุปสรรคต่อการหลุดพ้นอย่าง แน่นนอนเพราะยังถูกรอบงำด้วยโหมะ.

๖. สรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

๖.๑. สรุปผลการวิจัย

๑) ด้านสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย คือ อินเดีย เนปาล และ ปากีสถาน พบว่า เกิดจากนักโบราณคดีชาวอังกฤษ ชื่อ เซอร์อเล็กซานเดอร์ คันนิงแฮม เขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ทำให้ พระพุทธเจ้ากลายเป็นชาว อินเดียประมาณ พ.ศ. ๒๓๘๑

๒) ด้านการพิสูจน์ดินแดนที่เป็นชมพูทวีป พบว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่ครอบคลุมประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

๓) ด้านร่องรอยการประดิษฐ์ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พบว่าสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติ คือพระธาตุศรีสมรึก อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย สถานที่ตรัสรู้ คือ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ สถานที่แสดงพระ ปฐมเทศนา คือ พระพุทธบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี และสถานที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระแท่นดงรัง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี และเมืองต่างๆ ได้แก่ เมืองราชคฤห์ คือ จังหวัดเชียงใหม่ เมืองสาวัตถี คือ ตำบลสาวัตถี จังหวัดขอนแก่น เมืองโกสัมพดี คืออำเภอโกสัมพดี จังหวัดมหาสารคาม เมืองสาเกต คือ จังหวัดร้อยเอ็ด และเมืองพาราณสี คือบริเวณเขาใหญ่ที่ครอบคลุมดินแดนบริเวณเขาใหญ่ คือ อำเภอปากช่อง อำเภอเนินสูง อำเภอแก่งคอย และอำเภอน้ำหนาว โดยมีชายแดนติดต่อกับโคราช (โคราชปุระ) ทางตะวันตกจรดจรดประ เสาเหนือจรดจักรปุระ และทางใต้จรดปราจิณปุระ

๔) ด้านการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน พระพุทธสถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก พบว่า ข้อมูลด้านต่างๆ ในประเทศอินเดียไม่ตรงกับข้อมูลในพระไตรปิฎก แต่ตรงกับข้อมูล ในประเทศสยามในทุกประเด็น

(๕) ด้านภาษาที่ใช้ในสมัยพุทธกาล พบว่า (๑) ประชาชนใช้ภาษาบาลี และภาษาท้องถิ่น คือ ภาษาไทยและลาว โดยใช้ควบคู่กัน ไม่พบว่า มีการใช้ภาษาสันสกฤต ก่อนสมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งทางการยอมรับว่า พระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย จึงเปลี่ยนการเขียนคำไทยจากการเขียนแบบบาลี เป็นแบบ สันสกฤต และ (๒) ภาษาพราหมิน ภาษาทวนาคริน และภาษาปัลลวะ ถือกำเนิดในสยาม

(๖) หลังการตรัสรู้ ในคืนวันเพ็ญ เดือนหก ณ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ พระโภทิสต์ คือ พระเจ้าลิทัตถะในเพศบรรพชิต ได้ตรัสรู้ อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงบรรลุสภาวะเป็นพระผู้มีพระภาค คือ พระภควันตะ ผู้ทรงมีพุทธลักษณะ ๑๒ ประการ และสถิตอยู่ทุกที่ทุกเวลา และประทับในดวงวิญญาณของพุทธศาสนิกชนที่ยึดพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่ง)

๖.๑.๖ อภิปรายผลการวิจัย ผลการวิจัย ทำให้เกิดข้อสังเกต ๕ ประการ คือ

ประการที่ ๑ ความเป็นประเทศมหาอำนาจ ทำให้ประเทศเจ้าอาณานิคม ต้องการสร้างความยิ่งใหญ่ให้ตนเอง โดยการสร้างข้อมูลเท็จให้ศาสนา ของพุทธศาสนาเป็นชาวอินเดียที่อยู่ในปกครองของอังกฤษ โดยไม่สนใจความรู้สึกของชาวสยามซึ่งเป็นศาสนิกของพระพุทธเจ้าในสยามและประเทศ เพื่อนบ้าน

ประการที่ ๒ ความเกรงกลัวมหาอำนาจ ทำให้ชาวสยามไม่กล้าโต้แย้ง เมื่อชาวอังกฤษเขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ด้วยเกรงฝรั่งจะหาเรื่อง มารุกรานเอาเป็นขึ้น

ประการที่ ๓ ผลการวิจัย สะท้อนความเชื่อของชาวสยามที่ฝังแน่นมากกว่าสองพันปีว่า พระพุทธเจ้าเป็น “พระเจ้า” ที่พระมหากษัตริย์ทรงยอม ให้อยู่บนพระเศียร จึงเรียกกษัตริย์ว่า พระเจ้าอยู่หัว ซึ่งมีความหมายไม่ตรงกับ King ของฝรั่ง เพราะพระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นธรรมราชาหรือธรรมิกราช ทรงปกครองแผ่นดินด้วยทศพิธราชธรรม ๑๐ ประการ ราชสังคหวัตถุ ๔ ประการ และพรหมวิหาร ๔ รวมทั้งประพฤติปฏิบัติตามพุทธธรรมเยี่ยงพสกนิกร พระมหากษัตริย์ไทยจึง มิได้มีอำนาจสิ้นฟ้า ที่จะเรียกว่า สมบูรณาญาสิทธิราช

ประการที่ ๕ การที่อินเดีย ภายใต้การครอบงำของอังกฤษ นำชื่อเมืองในพระไตรปิฎก ไปครอบหรือเปลี่ยนชื่อเมืองของตน โดยไม่คำนึงถึง ทิศทางหรือระยะทางระหว่างเมือง ถือเป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรยกย่อง สมกับความเป็นผู้ที่ชาวสยามให้ความนับถือ

๖.๑.๖ ข้อเสนอแนะ คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ๔ ประการ คือ

ประการที่ ๑ รัฐบาลไทย ควรชำระประวัติพระพุทธศาสนาให้ถูกต้องตามเป็นจริง มิใช่ปล่อยให้สำนักพระพุทธศาสนา ชงเรื่องให้พระมหาเถร สมาคม ลงมติที่ ๕๐๔/๒๕๔๖ ในการประชุมครั้งที่ ๒๘/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ประณามคณะผู้วิจัยเรื่อง พระพุทธอุปัชฌาย์ว่า “... บิดเป็นประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา สร้างความอับอายขายหน้าแก่ชาวพุทธทั่วโลก...” และกล่าวหาว่า บรรพบุรุษไทย “... ”

แต่งเรื่องแบบจินตนาไปไกล เพื่อรองรับปฐมนิยสถานที่สร้างขึ้นในถ้ำนั้นๆ โดยอ้างว่า พระพุทธเจ้าเสด็จมาโปรดรับสั่งกับประชาชนว่า พระบรมสารีริกธาตุของพระองค์จะมาประดิษฐาน ณ ที่นั้นๆ . . . ”

ประการที่ ๒ ควรมีการศึกษาวิจัยภาคสนามด้วยการขุดค้นดินแดนที่สันนิษฐานว่าเป็นเมือง ในพระพุทธศาสนา เช่น ตำบลสาวะถี จังหวัดขอนแก่น ที่น่าจะเป็นเมืองสาวะถี หรือ เชียงใหม่ที่น่าจะเป็นเมืองราชคฤห์

ประการที่ ๓ มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ควรทำการศึกษาวิจัย เพิ่มเติมจากงานวิจัยนี้ ให้ชัดเจนขึ้น

ประการที่ ๔ สื่อมวลชน ควรเสนอข่าวเพื่อให้ประชาชนรับทราบความจริง โดยไม่น้อมน้าวใจให้เชื่อตาม แต่ให้ประชาชนใคร่ครวญก่อนเชื่อตามหลักกาลามสูตร.

บรรณานุกรม

จารีกวัคศรีขุม (๑๙๘๔). *ศิลาจารึก หลักที่ ๒ สุโขทัย*. พิพิธภัณฑ์พระนครศรีอยุธยา.

ดำรงราชานุภาพ, กรมพระยา (๒๕๔๖). *ประดิษฐานสยามวงศ์ในศรีลังกา*.

กรุงเทพ: สำนักพิมพ์มติชน.

ประกาศเสวคา *สังคายนาพระไตรปิฎก* รัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๑. พระนคร: หอสมุดแห่งชาติ.

พระไตรปิฎกออนไลน์ *ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ

ราชวิทยาลัย

พระธรรมเจดีย์ ปาน (๒๕๔๑). *พระเจ้า ๕๐๐ ชาติ: อ้อยต้นจืด ปลายหวาน กินนานอร่อย*.

พระนคร: วัดมเหยงคณ์พาราม.

พระนเรศวรมหาราช (๒๕๐๐) *พงศาวดารกรุงเก่า*

พระนคร: หอสมุดแห่งชาติ.

พระพุทธบาทเขาสมนกฏ (๑๙๒๑). *ศิลาจารึกเขาสมนกฏ หลักที่ ๘*

พระมหารัชมราชาที่ ๑ (พระยาสิทธิ).

พระวันรัตน์ แก้ว (๒๑๑๒) *สังคีตยวงส์*.

พระนคร: หอสมุดแห่งชาติ.

มหากรสมาคม (๒๕๔๖). ประกาศสมหากรสมาคม ราชกิจจานุเบกษา กรุงเทพมหานคร

Cunningham, Alexander. (๑๙๕๘). *Encyclopaedia Britannica*.

London: Encyclopedia Britannica, Inc.

Keay, John (๒๐๑๐). *India Discovered: The Recovery of a Lost Civilization*.

London: HarperCollins Publishers.

Varanas, (2024) www.google.com

O. von Hinuber (๑๙๕๔). *Selected Papers on Pali Studies*.

Oxford: The Pali Text Society.

ข้อมูลติดต่อ:

ศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์พรหมวงศ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา

Email: chaiyongusc@gmail.com

Website: www.chaiyongvision.com

Website: www.buddhabirthplace.com

Mobile: ๐๙๓-๙๙๓-๖๓๕๕